

VELEPOSANIŠTVO
REPUBLIKE HRVAŠKE
LJUBLJANA

REPUBLIKA SLOVENIJA		MINISTRSTVO ZA ZUNANJE ZADEVE
Prejetlo: 07. 01. 2011		Sig. znač: UP
Vredn.:	Priroga:	Vrednost:
Šifra zadeve:	066	

Nota številka: 06/SB/11

Veleposlaništvo Republike Hrvaške v Ljubljani izraža Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije svoje spoštovanje in ima čast potrditi prejem note Ministrstva številka ZMP-30/10 z dne 3. januar 2011, z dnem 4. januarjem 2011.

Veleposlaništvo Republike Hrvaške v Ljubljani potrujuje, da je, v skladu z 18. členom, Protokol med Ministrstvom za znanost, izobraževanje in šport Republike Hrvaške in Ministrstvom za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo Republike Slovenije, Ministrstvom za šolstvo in šport Republike Slovenije o sodelovanju na področju izobraževanja, podpisani v Varaždinu, dne 23. marca 2010, začel veljati dne 4. januarja 2011.

Veleposlaništvo Republike Hrvaške v Ljubljani izkorišča tudi to priložnost, da Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije ponovi izraze svojega odličnega spoštovanja.

Ljubljana, 5. januar 2011

MINISTRSTVO ZA ZUNANJE ZADEVE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana

Priloga 1.2.17

I,

Dr. Janez Drnovšek,

President of the Republic of Slovenia,

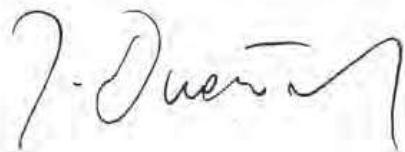
make known:

WHEREAS the Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism was done at Strasbourg on the 15th day of May 2003;

NOW THEREFORE I, having considered and examined the said Protocol, which was ratified by the National Assembly of the Republic of Slovenia on the ninth day of April 2004, do hereby formally declare Slovenia's ratification thereof and its willingness to fulfil its provisions.

IN WITNESS WHEREOF I have, for the purpose of ratification thereof, signed this Instrument of Ratification and affixed hereto the official seal of the Republic of Slovenia.

DONE at Ljubljana on 3rd May 2004.

Priloga 1.2.18

Stran 480 / Št. 8 / 8. 6. 2010

Uradni list Republike Slovenije – Mednarodne pogodbe

Obvestila o začetku oziroma prenehanju veljavnosti mednarodnih pogodb

63. Obvestilo o začetku veljavnosti Protokola št. 14 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in prenehanju veljavnosti Protokola št. 14 bis h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin

Na podlagi drugega odstavka 77. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/08 – ZNOMCMO, 76/08 in 108/09), Ministrstvo za zunanjø zadeve

s p o r o č a,

da je 1. junija 2010 zabel veljati Protokol št. 14 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, sestavljen v Strasbourg 13. maja 2004 in objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije – Mednarodne pogodbe, št. 7/05 (Uradni list Republike Slovenije, št. 49/05).

Z uveljavitvijo Protokola št. 14 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, je 1. junija 2010 prenehal veljati Protokol št. 14 bis h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, sestavljen v Strasbourg 27. maja 2009 in objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije – Mednarodne pogodbe, št. 12/09 (Uradni list Republike Slovenije, št. 48/09), ki je za Republiko Slovenijo začel veljati 1. novembra 2009.

Ljubljana, dne 1. junija 2010

Ministrstvo za zunanjø zadeve
Republike Slovenije

Priloga 1.2.19

I,

Dr Danilo Türk,

President of the Republic of Slovenia

make known:

WHEREAS the Amendment to the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material was done in Vienna on 8th July 2005;

NOW THEREFORE I, having considered and examined the said Protocol, which was ratified by the National Assembly of the Republic of Slovenia on the fifteenth day of July 2009, do hereby formally declare Slovenia's accession thereto and its willingness to fulfill its provisions.

IN WITNESS WHEREOF I have, for the purpose of accession thereto, signed this Instrument of Accession and affixed hereto the official seal of the Republic of Slovenia.

DONE at Ljubljana on 2nd August 2009

Priloga 1.2.20

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZUNANJE ZADEVE

Prešernova cesta 25, 1000 Ljubljana

T: 01 478 2000
F: 01 478 2340, 01 478 2341
E: gp.mzz@gov.si
www.mzz.gov.si

Številka: ZIE108/13
Ljubljana, dne 5.9.2013
EVA /
GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE
<u>Gp.gs@gov.si</u>

ZADEVA: Informacija o nameravanem podpisu Memoranduma o soglasju o vzpostavitev mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini

1. Predlog sklepov vlade:

Vlada RS je na podlagi 2. in 21. člena Zakona o Vladi RS (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13 in 47/13 – ZDU-1G) ter devetega odstavka 75. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – UPB, 20/06 – ZNOMCMO, 76/08, 108/09, 80/10 – ZUTD in 8/12) na ... seji dne ... sprejela naslednji sklep:

Vlada Republike Slovenije se je seznanila z Informacijo o nameravanem podpisu Memoranduma o soglasju o vzpostavitev mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini.

Podpisnika bosta minister za zunanje zadeve Republike Slovenije Karl Erjavec in minister za zunanje zadeve Republike Filipini Albert F. Del Rosario.

*Tanja Šarabon
Generalna sekretarka vlade*

Sklep prejme:

- Ministrstvo za zunanje zadeve

2.a Osebi, odgovorni za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

- mag. Tadej Rupel, v.d. generalnega direktorja za bilateralno in evropske zadeve v Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije,

- veleposlanik dr. Marjan Cencen, vodja Sektorja za Afriko, Bližnji vzhod, Azijo in Oceanijo v Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije.		
2.b Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu Državnega zbora:		
<ul style="list-style-type: none"> - Karl Erjavec, minister za zunanje zadeve Republike Slovenije, - veleposlanik mag. Igor Senčar, državni sekretar v Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije. 		
3. Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu:	NE (Skladno s 6. členom Zakona o dostopu do informacij javnega značaja)	
4.a Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem oziroma skrajšanem postopku v Državnem zboru RS z obrazložitvijo razlogov:	/	
4.b Predlog za skrajšanje poslovnih rokov z obrazložitvijo razlogov:	/	
5. Kratek povzetek gradiva		
S podpisom Memoranduma o soglasju (MoS) o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini se vzpostavlja sistem političnih konzultacij na ravni namestnika ministra ali visokih uradnikov, načeloma vsaki dve leti, izmenično v Ljubljani in Manili ali ob robu multilateralnih dogodkov (po dogovoru), s ciljem nadaljnje krepitve prijateljskih odnosov in poglabljanja obstoječega sodelovanja med državama.		
Konzultacije bodo namenjene pregledu stanja in možnosti za nadaljnjo krepitev dvostranskih odnosov med državama, izmenjavi stališč o regionalnih in mednarodnih zadevah v skupnem interesu in po potrebi razpravi o možnostih dvostranskega sodelovanja na področju regionalnih in mednarodnih zadev.		
6. Presoja posledic		
a)	na javnofinančna sredstva v višini, večji od 40 000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	NE
b)	na usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	NE
c)	administrativne posledice	NE
č)	na gospodarstvo, posebej na mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	NE
d)	na okolje, kar vključuje tudi prostorske in varstvene vidike	NE
e)	na socialno področje	NE
f)	na dokumenta razvojnega načrtovanja: - na nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja,	NE

	<ul style="list-style-type: none">- na razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna- na razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij	

7.a Predstavitev ocene finančnih posledic, višjih od 40 000 EUR

/samo, če izbere DA pod točko 6a)/

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t+1	t+2	t+3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) odhodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) obveznosti za druga javna finančna sredstva				
II. Finančne posledice za državni proračun				
II.a. Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra ukrepa, projekta/Naziv ukrepa, projekta	Šifra PP /Naziv PP	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1
SKUPAJ:				
II.b. Manjkajoče pravice porabe se bodo zagotovile s prerazporeditvijo iz:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra ukrepa, projekta/Naziv ukrepa, projekta	Šifra PP /Naziv PP	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1
SKUPAJ:				
II.c. Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov oz. povečanih odhodkov proračuna:				
Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t+1		

SKUPAJ:		

/OBRAZLOŽITEV:**I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu**

V povezavi s predlaganim vladnim gradivom se navedejo predvidene spremembe (povečanje, zmanjšanje):

- prihodkov državnega proračuna in/ali občinskih proračunov
- odhodkov državnega proračuna, ki niso načrtovani na ukrepih/projektih sprejetih proračunov
- obveznosti za druga javno finančna sredstva (ostali viri), ki niso načrtovani na ukrepih/projektih sprejetih proračunov

II. Finančne posledice, ki so načrtovane za državni proračun

Prikazane morajo biti finančne posledice za državni proračun, ki so na proračunskih postavkah načrtovane v dinamiki projektov oziroma ukrepov:

- II.a. Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:

Navede se proračunski uporabnik, ki financira projekt oz. ukrep; projekt oziroma ukrep, skozi katerega se bodo realizirali cilji vladnega gradiva ter proračunske postavke (kot proračunski vir financiranja), na katerih so v celoti ali delno zagotovljene pravice porabe (v tem primeru je nujna povezava s točko II.b.). V primeru uvrstitve novega projekta oziroma ukrepa v Načrt razvojnih programov se navede:

- proračunskega uporabnika, ki bo financiral nov projekt oziroma ukrep;
- projekt oziroma ukrep, skozi katerega se bodo realizirali cilji vladnega gradiva ter proračunske postavke.

Za zagotovitev pravic porabe na proračunskih postavkah, ki bodo financirale nov projekt oziroma ukrep je potrebno izpolniti tudi točko II.b., saj je za nov projekt oziroma ukrep možno zagotoviti pravice porabe le s prerazporeditvijo iz proračunskih postavk, ki financirajo že sprejete oz. veljavne projekte in ukrepe.

- II.b. Manjkajoče pravice porabe se bodo zagotovile s prerazporeditvijo iz:

Navede se proračunskega uporabnika, sprejete (veljavne) ukrepe oziroma projekte, ki jih proračunski uporabnik izvaja ter proračunske postavke pripadajoče navedenemu proračunskemu uporabniku in so v dinamiki teh projektov oziroma ukrepov, in iz katerih se bodo s prerazporeditvijo zagotovile pravice porabe za dodatne aktivnosti na obstoječih projektih oziroma ukrepih in/ali novih projektih oziroma ukrepih navedenimi v točki II.a.

- II.c. Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov oz. povečanih odhodkov proračuna:

V kolikor se povečani odhodki (pravice porabe) ne bodo zagotovili na načine določene v točkah II.a. in II.b. je možno povečanje odhodkov in izdatkov proračuna na podlagi določil zakona, ki ureja izvrševanje državnega proračuna (npr. iz naslova priliva namenskih sredstev EU). Ukrepanje v primeru zmanjšanja prihodkov in prejemkov proračuna je določeno z zakonom, ki ureja javne finance in zakonom, ki ureja izvrševanje državnega proračuna./

7.b Predstavitev ocene finančnih posledic, nižjih od 40 000 EUR

Kratka obrazložitev	
S sklenitvijo Memoranduma o soglasju o vzpostavljivi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini ne bodo nastale dodatne finančne posledice (Memorandum predvideva le kritje morebitnih potnih stroškov).	
8. Predstavitev sodelovanja javnosti	
Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja NE Gradivo formalizira redni element dejavnosti Ministrstva za zunanje zadeve.	
9. Predstavitev medresorskega usklajevanja	
Gradivo je usklajeno: NE	
10. Gradivo je lektorirano DA	
11. Zahteva predlagatelja za	
a)	obravnavo neusklajenega gradiva
b)	za nujnost obravnave
c)	obravnavo gradiva brez sodelovanja javnosti
12. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti DA	
13. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade /	
14. Gradivo je pripravljeno na podlagi sklepa vlade št. ... z dne ...	
Karl Erjavec MINISTER	

Priloga: Besedilo Memoranduma o soglasju o vzpostavljivi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini

Informacija o nameravanem podpisu Memoranduma o soglasju o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini

Memorandum o soglasju o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini bo podpisani ob robu zasedanja ministrov za zunanje zadeve držav članic Azijsko-evropskega srečanja (ASEM), ki bo potekalo 11. in 12.11.2013 v New Delhiju.

Podpisnika bosta podpredsednik vlade in minister za zunanje zadeve Republike Slovenije Karl Erjavec in minister za zunanje zadeve Republike Filipini Albert F. Del Rosario.

S podpisom Memoranduma o soglasju o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini se vzpostavlja sistem političnih konzultacij na ravni namestnika ministra ali visokih uradnikov, načeloma vsaki dve leti, izmenično v Ljubljani in Manili ali ob robu multilateralnih dogodkov (po dogovoru), s ciljem nadaljnje krepitve prijateljskih odnosov in poglabljanja vsestranskega obstoječega sodelovanja med državama.

Konzultacije bodo namenjene pregledu stanja in možnosti za nadaljno krepitev celostnih dvostranskih odnosov med državama, izmenjavi stališč o regionalnih in mednarodnih zadevah v skupnem interesu in po potrebi razpravi o možnostih dvostranskega sodelovanja na področju regionalnih in mednarodnih zadev. Memorandum, ki bo podpisani v izvirniku v angleškem jeziku, se sklepa za dobo petih let, z možnostjo podaljšanja za nadaljno dobo petih let. Vsaka stran bo krila lastne stroške, povezane z realizacijo konzultacij.

Memorandum o soglasju o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini ima naravo nepogodbenega mednarodnega akta.

Gradivo formalizira element redne dejavnosti Ministrstva za zunanje zadeve, zato usklajevanje z drugimi resorji ni potrebno.

Gradiva ni potrebno uskladiti s pravnim redom EU.

Priloga: Besedilo Memoranduma o soglasju o vzpostavitvi mehanizma političnih konzultacij med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Filipini

Memorandum of Understanding (MOU) on the Establishment of a Political Consultations Mechanism Between the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Slovenia and the Department of Foreign Affairs of the Republic of the Philippines

PREAMBLE

The Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Slovenia and the Department of Foreign Affairs of the Republic of the Philippines, hereinafter referred to as the "Signatories",

With a view to further enhancing the friendly relations and deepening the cooperation already existing between the Republic of Slovenia and the Republic of the Philippines and to give new dimensions to this cooperation,

Have agreed as follows:

PARAGRAPH I

The Signatories will hold political consultations every two (2) years or at any time mutually convenient to both Signatories to review their bilateral relations and to exchange views on regional and international issues of common interest.

PARAGRAPH II

The consultations will be carried out alternatively in Ljubljana and Manila. The consultations may also take place in a third country on the occasion of an international conference or meeting participated by both Signatories. During such an international conference or meeting, the Signatories will also seek the possibilities of cooperation on issues of common interest for the two countries.

PARAGRAPH III

The Delegations, conducting political consultations, will be presided over by deputy ministers or other high-ranking officials of both the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Slovenia and the Department of Foreign Affairs of the Republic of the Philippines.

PARAGRAPH IV

The agenda, date and venue of the consultations as well as the composition of the delegations will be agreed upon by the Signatories through diplomatic channels.

PARAGRAPH V

The Signatories will bear their respective expenses for participation in the meetings, including round trip transportation to the meeting place and accommodations, and the host Signatory will provide the necessary office facilities for holding the consultations.

PARAGRAPH VI

At the consultation meetings, the Signatories will review and evaluate the developments in the political, economic, consular, cultural, technological and scientific areas of bilateral relations and other areas of common interest and an exchange of views to further enhance these relations will be held. The Signatories will exchange views on international and regional issues and developments of common concern, and when necessary, discuss bilateral cooperation in regional or international matters.

PARAGRAPH VII

This Memorandum of Understanding will come into effect on the date of the signature.

This Memorandum of Understanding will remain in effect for a period of five (5) years and will be extended for a similar period unless one of the Signatories officially notified the other of its desire to suspend or terminate this Memorandum of Understanding six (6) months prior to its intended date of expiration. Unless otherwise agreed upon by the Signatories, its suspension or termination should not prejudice the completion of projects initiated under this Memorandum of Understanding.

Any amendment or revision of the text of this Memorandum of Understanding will be done in writing by mutual consent of the Signatories, through diplomatic channels. Such amendment or revision will come into effect with the provision of paragraph 1 of this Paragraph.

Done in _____ in duplicate in the English language.

For the Ministry of Foreign Affairs
of the Republic of Slovenia

For the Department of Foreign Affairs
of the Republic of the Philippines

Priloga 1.2.21

MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE

www.mp.gov.si, e: gp.mp@gov.si
Župančičeva ulica 3, 1000 Ljubljana
t: 01 369 52 00, f: 01 369 57 83

Številka: 511-8/2009
Ljubljana, dne 13.5.2010

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Poročilo o sodelovanju delegacije Ministrstva za pravosodje in Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije na Konferenci na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, ki je potekala 18. in 19. februarja 2010 v Interlaknu v Švicarski konfederaciji in Predlog sklepa o objavi besedila Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice v Interlaknu 19. februarja 2010 - predlog za obravnavo

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi šestega odstavka 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 - uradno prečiščeno besedilo in 109/08), devetega odstavka 75. in tretjega odstavka 77. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 -ZNOMCMO, 76/08 in 108/09) je Vlada Republike Slovenije na ... seji dne sprejela naslednje sklepe:

1. Vlada Republike Slovenije se je seznanila s poročilom o sodelovanju delegacije Ministrstva za pravosodje in Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije na Konferenci na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, ki je potekala 18. in 19. februarja 2010 v Interlaknu v Švicarski konfederaciji v okviru predsedovanja Švicarske konfederacije Odboru ministrov Sveta Evrope.

2. Vlada Republike Slovenije se je seznanila z besedilom Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice v Interlaknu 19. februarja 2010.

3. Vlada Republike Slovenije je sprejela sklep o objavi besedila Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice v Interlaknu 19. februarja 2010 in ga objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

2. Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

Odgovorna oseba za pripravo gradiva:

- Katja Rejec Longar, generalna direktorica Direktorata za mednarodno sodelovanje in mednarodno pravno pomoč na Ministrstvu za pravosodje RS.

Pri obravnavi gradiva na sejah odborov Vlade Republike Slovenije bosta sodelovala:

- Aleš Zalar, minister za pravosodje,
- Boštjan Škrlec, državni sekretar na Ministrstvu za pravosodje RS.

3. Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu: DA

4. Obrazložitev predlaganega nujnega oz. skrajšanega postopka obravnave predloga zakona v Državnem zboru RS: /

Predlog in obrazložitev razlogov, zaradi katerih se predlaga skrajšanje poslovniških rokov (tretji odstavek 17. člena Poslovnika Vlade RS):

5. Kratek povzetek gradiva: /

6. Presoja učinkov in usklajenost vladnega gradiva:

I. Izjavljam, da gradivo nima nikakršnih učinkov na področjih iz tretje alineje tretjega odstavka 8. člena Poslovnika Vlade RS, oziroma da ima zanemarljive finančne učinke (pod 40.000 € v tekočem in naslednjih treh letih).

Gradivo je medresorsko usklajeno z Ministrstvom za zunanje zadeve, Sektorjem za prevajanje Generalnega sekretariata Vlade Republike Slovenije in Službo Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

Aleš ZALAR
minister

Priloge:

- odpravek sklepa
- poročilo o sodelovanju slovenske delegacije na konferenci
- sklep o objavi besedila Interlakenske deklaracije
- Interlakenska deklaracija v izvirniku v angleškem in v prevodu v slovenskem jeziku
- ocena posledic za državno upravo in uporabnike - priloga 3

ODPRAVEK SKLEPA

Številka:

Datum:

Na podlagi šestega odstavka 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 - uradno prečiščeno besedilo in 109/08), devetega odstavka 75. in tretjega odstavka 77. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 - ZNOMCMO, 76/08 in 108/09) je Vlada Republike Slovenije na ... seji dne ... sprejela naslednje sklepe:

1. Vlada Republike Slovenije se je seznanila s poročilom o sodelovanju delegacije Ministrstva za pravosodje in Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije na Konferenci na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, ki je potekala 18. in 19. februarja 2010 v Interlaknu v Švicarski konfederaciji v okviru predsedovanja Švicarske konfederacije Odboru ministrov Svetu Evrope.
2. Vlada Republike Slovenije se je seznanila z besedilom Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice v Interlaknu 19. februarja 2010.
3. Vlada Republike Slovenije je sprejela sklep o objavi besedila Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice v Interlaknu 19. februarja 2010 in ga objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

mag. Helena Kamnar
GENERALNA SEKRETARKA

Sklepe prejmejo:

- Ministrstvo za pravosodje
- Ministrstvo za zunanje zadeve

**Poročilo o sodelovanju delegacije Ministrstva za pravosodje
in Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije na Konferenci na visoki
ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice
(Interlaken, Švicarska konfederacija, 18. in 19. 2. 2010)**

Delegacija Ministrstva za pravosodje in Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije je sodelovala na Konferenci na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP), ki je potekala 18. in 19. februarja 2010 v Interlaknu v Švicarski konfederaciji. Dolgoročna reforma ESČP je ena od prioritet predsedovanja Švicarske konfederacije Odboru ministrov Sveta Evrope.

Delegacijo Ministrstva za pravosodje in Ministrstva za zunanje zadeve so sestavljali:

- Aleš Zalar, minister za pravosodje (kot vodja delegacije drugi dan konference),
- Boštjan Škrlec, državni sekretar na Ministrstvu za pravosodje RS (kot vodja delegacije prvi dan konference),
- mag. Bojan Grobošek, veleposlanik Republike Slovenije v Švicarski konfederaciji in Kneževini Liechtenstein,
- mag. Jakob Brenčič, začasni odpravnik poslov na Stalnem predstavnistvu Republike Slovenije pri Svetu Evropi,
- Peter Pavlin, vodja Sektorja za kaznovalno pravo in varstvo človekovih pravic na Ministrstvu za pravosodje,
- mag. Simona Drenik, vodja Sektorja za mednarodno pravo na Ministrstvu za zunanje zadeve,
- Irena Vogrinčič, svetovalka v Sektorju za mednarodno sodelovanje na Ministrstvu za pravosodje.

Konferenca je bila eden od osrednjih dogodkov švicarskega predsedovanja Odboru ministrov Svetu Evropi, njen glavni namen pa je bil pripraviti dolgoročnejšo strategijo za reformo ESČP, katere namen je povečanje učinkovitosti in zagotovitev trajnostnega delovanja ESČP. Namens konference je bil tudi v ponovni zavezi držav pogodbenic k spoštovanju Evropske konvencije o človekovih pravicah (v nadaljevanju: EKČP) in to na ministrski ravni, saj se države strinjajo, da izvajanje EKČP ni le pravno vprašanje, ampak predvsem vprašanje politične odločitve o spoštovanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

Uvodni nagovori na konferenci

1. Ga. Eveline Widmer-Schlumpf, ministrica za pravosodje in policijo Švicarske konfederacije in sopredsedujoča Odboru ministrov Svetu Evropi je predstavila stanje ESČP, nato je predstavila bistvo osnutka Interlakenske deklaracije. Glede okrepitve upravne avtonomije ESČP je navedla, da je samoumevna, s tem, da ne gre za finančno avtonomijo. Interlakenska deklaracija predstavlja napredek v postopku reforme ESČP.

2. Generalni sekretar Svetu Evropi g. Thorbjørn Jagland je ob otvoritvi konference izpostavil, da ne gre samo za učinkovitost, ampak tudi za preživetje ESČP. Poudaril je, da je bistvo v subsidiarnosti. Izpostavil je, da je treba na sistem po EKČP gledati z vidika Svetu Evropi kot celote. Izrecno je poudaril, da je absolutno proti kakršnemkoli prenosu finančnih sredstev iz programov aktivnosti Svetu Evropi na ESČP.

3. Predsednik Parlamentarne skupščine Sveta Evrope, g. Mevlüt Cavusoglu je navedel, da bo ESČP razpadlo, če se bo obremenjevalo z novimi in novimi zadevami. Priporočil je tudi morebitno uvedbo neke vrste sodnega sveta na nivoju Sveta Evrope za izbiro kandidatov za sodnike ESČP.

4. Predsednik ESČP g. Jean Paul Costa je izpostavil, da mora biti ESČP učinkovito. Stranke ne morejo čakati leta in leta na odločitev ESČP.

Temeljni zaključki konference:

1. Interlakenska deklaracija je bila sprejeta soglasno in vključuje tri dele: uvod, akcijski načrt in izvedbeni del.

2. Nadaljnje spremljanje izvajanja Interlakenske deklaracije in s tem povezane reforme ESČP bo potekalo v okviru Odbora ministrov Sveta Evrope.

3. Švicarsko predsedstvo Odbora ministrov Sveta Evrope predvideva, da bo 11.5.2010 na Odboru ministrov sprejeta odločitev, s katero bo pristojnim telesom Sveta Evrope podeljen mandat in smernice za konkretno izvajanje.

4. Iz govorov ministrov je bilo razvidno, da je prva osrednja prioriteta vprašanje filtriranja (izbire) pritožb, zato bo to tudi prednostna naloga švicarskega predsedstva do konca njihovega predsedovanja.

5. Prihodnja predsedstva bodo nadaljevala tudi z drugimi vidiki izvajanja; posebna zahvala je bila izrečena Turčiji za pripravljenost organizirati nadaljevanje ("follow up") Interlakenske konference spomladis leta 2011.

6. Na konferenci je glede na kontekst, akcijski načrt in bilateralne pogovore postal jasno, da je za uspešno izvedbo dolgoročne reforme ESČP ciljno leto 2019, ko mora Odbor ministrov Sveta Evrope odločiti, ali so sprejeta sredstva zadostna za zagotovitev trajnostnega delovanja nadzornega mehanizma EKČP, ali pa bo potrebno sprejeti bolj sistemski spremembe. V zvezi s tem bo pregledana tudi možnost poenostavitev postopka za spremembo EKČP.

7. Povzetek stališč držav: čim bolj uporabljati načelo subsidiarnosti in reševati vprašanja skladnosti z EKČP in sodno prakso ESČP na državni ravni, ESČP ne sme biti obravnavano kot sodišče četrte stopnje, treba je upoštevati načelo "*de minimis non curat praetor*", pomembni sta vprašanje filtriranja pritožb in vprašanje ponavljajočih se pritožb, ki ESČP vzamejo veliko časa. Dokaj pogosto je bila pozdravljena zadnja (ruska) ratifikacija Protokola št. 14 k EKČP, ki je končno omogočila začetek njegove veljavnosti 1.6.2010.

Povzetek aktualne razprave na konferenci

1. Minister za pravosodje Aleš Zalar, je v svojem nastopu izpostavil štiri temeljna stališča Republike Slovenije:
 1. vprašanje uvedbe kvazi-sodnega sveta za boljše rangiranje kandidatov za sodnike glede na njihovo kakovost,
 2. pomen finančne avtonomije ESČP,
 3. podpora za uvedbo svetovalne vloge ESČP v odnosu do državnih sodišč,
 4. uvedba elektronskega poslovanja ESČP s strankami kot ukrep za izboljšanje učinkovitosti, metod in racionalizacije delovanja ESČP,
 5. na podlagi sklepov Blejske okrogle mize o sojenju v razumnem roku in kratkoročni reformi ESČP je omenil, da je eden od načinov reševanja problematike ponavljajočih se pritožb lahko postopek, ki omogoča skupinske pritožbe.
2. Vprašanje potrebnosti uvedbe ločenega proračuna ESČP praktično ni bilo izpostavljeno (le Ciper), pretežno podprt pa je bila ideja o potrebi po kakovostnejši izbiri sodnikov ESČP v prihodnosti.
3. Nekatere države so podpirale idejo glede uvedbe sodnih taks za pritožbe na ESČP (Nizozemska, Norveška, Češka republika...), vendar ta ideja v razpravah ni dobila splošnejše podpore, izrecno pa so ji nasprotovali tudi predstavniki mednarodnih nevladnih organizacij.
4. Le malo držav je podprlo idejo o le dveh uradnih jezikih poslovanja ESČP (Turčija).
5. Poljska bo predvidoma junija 2010 organizirala Četrti varšavski vrh, ki se bo nanašal na nekatere vidike Interlakenske deklaracije, zlasti statut ESČP, najpomembnejše pa utegnejo biti razprave o institutih (in uvedbi) splošnih notranjih pravnih sredstev za varstvo človekovih pravic.
6. V ozadju konference ostaja skrb, da bi v Strasbourgru Ruska federacija zahtevala ponovno razpravo o Interlakenski deklaraciji v okviru neformalne delovne skupine na visokem nivoju, do česar pa je veliko držav in tudi Sekretariat Sveta Evrope zadržanih, saj ocenjujejo sprejeto besedilo deklaracije kot dobro osnovo za reformo, poleg tega pa menijo, da naj izvajanje poteka v obstoječem institucionalnem okvirju. Ruska federacija je še izpostavila, da bi statut ESČP moral postati sestavni del EKČP.

Ob koncu konference je bila 19.2.2010 soglasno sprejeta Interlakenska deklaracija, ki vsebuje predloge oziroma zaveze glede dolgoročne reforme ESČP.

Dodatne aktivnosti Republike Slovenije na konferenci

Na konferenci je bila v dogovoru med sekretariatom Sveta Evrope, Švicarskim predsedstvom Odboru ministrov Sveta Evrope, Ministrstvom za zunarje zadeve Republike Slovenije in Ministrstvom za pravosodje Republike Slovenije udeležencem in udeleženkam konference razdeljena knjiga, ki je kot uradna publikacija Sveta Evrope in slovenskega predsedstva Odboru ministrov Sveta Evrope 2009 nastala na podlagi

prispevkov in razprav s prej navedene Blejske okrogle mize (naslov knjige: "The right to trial within a reasonable time and short-term reform of the European Court of Human Rights, Strasbourg, 2009").

Pomen Interlakenske deklaracije

Interlakenska deklaracija, katero so sprejeli ministri oziroma ministrski namestniki 19. februarja 2010 v Interlaknu v Švicarski konfederaciji v okviru predsedovanja Švicarske konfederacije Odboru ministrov Sveta Evrope, vključuje predloge oziroma zaveze glede dolgoročne reforme ESČP. Navedeni reformni proces bo predvidoma končan do konca leta 2019. Predlagani so tudi določeni kratkoročni ukrepi za razbremenitev ESČP. V Interlakenski deklaraciji so vsebovani tudi določeni predlogi glede sprememb EKČP.

Zlasti zaradi predlogov o možnih spremembah EKČP v Interlakenski deklaraciji je potrebno ne samo, da se Vlada Republike Slovenije na podlagi devetega odstavka 75. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03-UPB1, 20/06 - ZNOMCMO, 76/08 in 108/09) seznaní s tem pomembnim nepogodbenim aktom s področja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, temveč da se deklaracija tudi objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

PREDLOG

Na podlagi tretjega odstavka 77. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 - ZNOMCMO, 76/08 in 108/09) je Vlada Republike Slovenije na ... redni seji dne ... sprejela

S K L E P

o objavi besedila

Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, v Interlaknu 19. februarja 2010,

ki se v izvirniku v angleškem jeziku in v prevodu v slovenskem jeziku glasi:

High Level Conference on the Future of the
European Court of Human Rights

Interlaken Declaration

19 February 2010

The High Level Conference meeting at Interlaken on 18 and 19 February 2010 at the initiative of the Swiss Chairmanship of the Committee of Ministers of the Council of Europe ("the Conference");

PP 1 Expressing the strong commitment of the States Parties to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms ("the Convention") and the European Court of Human Rights ("the Court");

PP 2 Recognising the extraordinary contribution of the Court to the protection of human rights in Europe;

PP 3 Recalling the interdependence between the supervisory mechanism of the Convention and the other activities of the Council of Europe in the field of human rights, the rule of law and democracy;

PP 4 Welcoming the entry into force of Protocol No. 14 to the Convention on 1 June 2010;

PP 5 Noting with satisfaction the entry into force of the Treaty of Lisbon, which provides for the accession of the European Union to the Convention;

PP 6 Stressing the subsidiary nature of the supervisory mechanism established by the Convention and notably the fundamental role which national authorities, i.e. governments, courts and parliaments, must play in guaranteeing and protecting human rights at the national level;

PP 7 Noting with deep concern that the number of applications brought before the Court and the deficit between applications introduced and applications disposed of continues to grow;

PP 8 Considering that this situation causes damage to the effectiveness and credibility of the Convention and its supervisory mechanism and represents a threat to the quality and the consistency of the case-law and the authority of the Court;

PP 9 Convinced that over and above the improvements already carried out or envisaged additional measures are indispensable and urgently required in order to:

- i. achieve a balance between the number of judgments and decisions delivered by the Court and the number of incoming applications;

- ii. enable the Court to reduce the backlog of cases and to adjudicate new cases within a reasonable time, particularly those concerning serious violations of human rights;
- iii. ensure the full and rapid execution of judgments of the Court and the effectiveness of its supervision by the Committee of Ministers;

PP 10 Considering that the present Declaration seeks to establish a roadmap for the reform process towards long-term effectiveness of the Convention system;

The Conference

- (1) Reaffirms the commitment of the States Parties to the Convention to the right of individual petition;
- (2) Reiterates the obligation of the States Parties to ensure that the rights and freedoms set forth in the Convention are fully secured at the national level and calls for a strengthening of the principle of subsidiarity;
- (3) Stresses that this principle implies a shared responsibility between the States Parties and the Court;
- (4) Stresses the importance of ensuring the clarity and consistency of the Court's case-law and calls, in particular, for a uniform and rigorous application of the criteria concerning admissibility and the Court's jurisdiction;
- (5) Invites the Court to make maximum use of the procedural tools and the resources at its disposal;
- (6) Stresses the need for effective measures to reduce the number of clearly inadmissible applications, the need for effective filtering of these applications and the need to find solutions for dealing with repetitive applications;
- (7) Stresses that full, effective and rapid execution of the final judgments of the Court is indispensable;
- (8) Reaffirms the need for maintaining the independence of the judges and preserving the impartiality and quality of the Court;
- (9) Calls for enhancing the efficiency of the system to supervise the execution of the Court's judgments;
- (10) Stresses the need to simplify the procedure for amending Convention provisions of an organisational nature;
- (11) Adopts the following Action Plan as an instrument to provide political guidance for the process towards long-term effectiveness of the Convention system.

Action Plan

A. Right of individual petition

1. The Conference reaffirms the fundamental importance of the right of individual petition as a cornerstone of the Convention system which guarantees that alleged violations that have not been effectively dealt with by national authorities can be brought before the Court.
2. With regard to the high number of inadmissible applications, the Conference invites the Committee of Ministers to consider measures that would enable the Court to concentrate on its essential role of guarantor of human rights and to adjudicate well-founded cases with the necessary speed, in particular those alleging serious violations of human rights.
3. With regard to access to the Court, the Conference calls upon the Committee of Ministers to consider any additional measure which might contribute to a sound administration of justice and to examine in particular under what conditions new procedural rules or practices could be envisaged, without deterring well-founded applications.

B. Implementation of the Convention at the national level

4. The Conference recalls that it is first and foremost the responsibility of the States Parties to guarantee the application and implementation of the Convention and consequently calls upon the States Parties to commit themselves to:
 - a) continuing to increase, where appropriate in co-operation with national human rights institutions or other relevant bodies, the awareness of national authorities of the Convention standards and to ensure their application;
 - b) fully executing the Court's judgments, ensuring that the necessary measures are taken to prevent further similar violations;
 - c) taking into account the Court's developing case-law, also with a view to considering the conclusions to be drawn from a judgment finding a violation of the Convention by another State, where the same problem of principle exists within their own legal system;
 - d) ensuring, if necessary by introducing new legal remedies, whether they be of a specific nature or a general domestic remedy, that any person with an arguable claim that their rights and freedoms as set forth in the Convention have been violated has available to them an effective remedy before a national authority providing adequate redress where appropriate;
 - e) considering the possibility of seconding national judges and, where appropriate, other high-level independent lawyers, to the Registry of the Court;

f) ensuring review of the implementation of the recommendations adopted by the Committee of Ministers to help States Parties to fulfil their obligations.

5. The Conference stresses the need to enhance and improve the targeting and coordination of other existing mechanisms, activities and programmes of the Council of Europe, including recourse by the Secretary General to Article 52 of the Convention.

C. Filtering

6. The Conference:

a) calls upon States Parties and the Court to ensure that comprehensive and objective information is provided to potential applicants on the Convention and the Court's case-law, in particular on the application procedures and admissibility criteria. To this end, the role of the Council of Europe information offices could be examined by the Committee of Ministers;

b) stresses the interest for a thorough analysis of the Court's practice relating to applications declared inadmissible;

c) recommends, with regard to filtering mechanisms,

i. to the Court to put in place, in the short term, a mechanism within the existing bench likely to ensure effective filtering;

ii. to the Committee of Ministers to examine the setting up of a filtering mechanism within the Court going beyond the single judge procedure and the procedure provided for in i).

D. Repetitive applications

7. The Conference:

a) calls upon States Parties to:

i. facilitate, where appropriate, within the guarantees provided for by the Court and, as necessary, with the support of the Court, the adoption of friendly settlements and unilateral declarations;

ii. cooperate with the Committee of Ministers, after a final pilot judgment, in order to adopt and implement general measures capable of remedying effectively the structural problems at the origin of repetitive cases.

b) stresses the need for the Court to develop clear and predictable standards for the "pilot judgment" procedure as regards selection of applications, the procedure to be followed and the treatment of adjourned cases, and to evaluate the effects of applying such and similar procedures;

c) calls upon the Committee of Ministers to:

- i. consider whether repetitive cases could be handled by judges responsible for filtering (see above Section C);
- ii. bring about a cooperative approach including all relevant parts of the Council of Europe in order to present possible options to a State Party required to remedy a structural problem revealed by a judgment.

E. The Court

8. Stressing the importance of maintaining the independence of the judges and of preserving the impartiality and quality of the Court, the Conference calls upon States Parties and the Council of Europe to:

- a) ensure, if necessary by improving the transparency and quality of the selection procedure at both national and European levels, full satisfaction of the Convention's criteria for office as a judge of the Court, including knowledge of public international law and of the national legal systems as well as proficiency in at least one official language. In addition, the Court's composition should comprise the necessary practical legal experience;
- b) grant to the Court, in the interest of its efficient functioning, the necessary level of administrative autonomy within the Council of Europe.

9. The Conference, acknowledging the responsibility shared between the States Parties and the Court, invites the Court to:

- a) avoid reconsidering questions of fact or national law that have been considered and decided by national authorities, in line with its case-law according to which it is not a fourth instance court;
- b) apply uniformly and rigorously the criteria concerning admissibility and jurisdiction and take fully into account its subsidiary role in the interpretation and application of the Convention;
- c) give full effect to the new admissibility criterion provided for in Protocol No. 14 and to consider other possibilities of applying the principle *de minimis non curat praetor*.

10. With a view to increasing its efficiency, the Conference invites the Court to continue improving its internal structure and working methods and making maximum use of the procedural tools and the resources at its disposal. In this context, it encourages the Court in particular to:

- a) make use of the possibility to request the Committee of Ministers to reduce to five members the number of judges of the Chambers, as provided by Protocol No. 14;

b) pursue its policy of identifying priorities for dealing with cases and continue to identify in its judgments any structural problem capable of generating a significant number of repetitive applications.

F. Supervision of execution of judgments

11. The Conference stresses the urgent need for the Committee of Ministers to:

- a) develop the means which will render its supervision of the execution of the Court's judgments more effective and transparent. In this regard, it invites the Committee of Ministers to strengthen this supervision by giving increased priority and visibility not only to cases requiring urgent individual measures, but also to cases disclosing major structural problems, attaching particular importance to the need to establish effective domestic remedies;
- b) review its working methods and its rules to ensure that they are better adapted to present-day realities and more effective for dealing with the variety of questions that arise.

G. Simplified Procedure for Amending the Convention

12. The Conference calls upon the Committee of Ministers to examine the possibility of introducing by means of an amending Protocol a simplified procedure for any future amendment of certain provisions of the Convention relating to organisational issues. This simplified procedure may be introduced through, for example:

- a) a Statute for the Court;
- b) a new provision in the Convention similar to that found in Article 41(d) of the Statute of the Council of Europe.

Implementation

In order to implement the Action Plan, the Conference:

- (1) calls upon the States Parties, the Committee of Ministers, the Court and the Secretary General to give full effect to the Action Plan;
- (2) calls in particular upon the Committee of Ministers and the States Parties to consult with civil society on effective means to implement the Action Plan;
- (3) calls upon the States Parties to inform the Committee of Ministers, before the end of 2011, of the measures taken to implement the relevant parts of this Declaration;
- (4) invites the Committee of Ministers to follow-up and implement by June 2011, where appropriate in co-operation with the Court and giving the necessary terms of reference to the competent bodies, the measures set out in this Declaration that do not require amendment of the Convention;

- (5) invites the Committee of Ministers to issue terms of reference to the competent bodies with a view to preparing, by June 2012, specific proposals for measures requiring amendment of the Convention; these terms of reference should include proposals for a filtering mechanism within the Court and the study of measures making it possible to simplify the amendment of the Convention;
- (6) invites the Committee of Ministers to evaluate, during the years 2012 to 2015, to what extent the implementation of Protocol No. 14 and of the Interlaken Action Plan has improved the situation of the Court. On the basis of this evaluation, the Committee of Ministers should decide, before the end of 2015, on whether there is a need for further action. Before the end of 2019, the Committee of Ministers should decide on whether the measures adopted have proven to be sufficient to assure sustainable functioning of the control mechanism of the Convention or whether more profound changes are necessary;
- (7) asks the Swiss Chairmanship to transmit the present Declaration and the Proceedings of the Interlaken Conference to the Committee of Ministers;
- (8) invites the future Chairmanships of the Committee of Ministers to follow-up on the implementation of the present Declaration.

Konferenca

- (1) ponovno potrjuje zavezanost držav pogodbenic konvencije k pravici posameznika do pravnega sredstva;
- (2) ponovno poudarja obveznost držav pogodbenic, da na državni ravni zagotovijo celovito varstvo pravic in svoboščin iz konvencije, ter poziva h krepitvi načela subsidiarnosti;
- (3) poudarja, da to načelo pomeni deljeno odgovornost med državami pogodbenicami in Sodiščem;
- (4) poudarja pomen zagotavljanja jasnosti in doslednosti sodne prakse Sodišča ter poziva zlasti k enotni in dosledni uporabi meril o sprejemljivosti in pristojnosti Sodišča;
- (5) poziva Sodišče k čim boljši uporabi postopkovnih možnosti in razpoložljivih sredstev;
- (6) poudarja nujnost učinkovitih ukrepov za zmanjšanje števila očitno nesprejemljivih pritožb, in potrebo po učinkovitem izbiranju takšnih pritožb ter iskanju rešitev za obravnavo ponavljajočih se pritožb;
- (7) poudarja nujnost celovitega, učinkovitega in hitrega izvrševanja dokončnih sodb Sodišča;
- (8) ponovno poudarja potrebo po ohranjanju neodvisnosti sodnikov ter nepristranskosti in kakovosti Sodišča;
- (9) poziva k izboljšanju učinkovitosti sistema nadzora nad izvrševanjem sodb Sodišča;
- (10) poudarja potrebo po poenostavitev postopka za spremembo organizacijskih določb konvencije;
- (11) sprejme navedeni načrt delovanja kot instrument za dosego politične usmeritve v postopku zagotavljanja dolgoročne učinkovitosti sistema konvencije.

Načrt delovanja

A. Pravica posameznika do pritožbe

1. Konferenca ponovno poudarja temeljni pomen pravice posameznika do pritožbe kot bistva sistema konvencije, ki zagotavlja, da se lahko zatrjevane kršitve, ki jih državni organi niso učinkovito obravnavali, predložijo Sodišču.
2. Glede na veliko število nesprejemljivih pritožb konferenca poziva Odbor ministrov, da preuči ukrepe, ki bi Sodišču omogočili, da se osredotoči na svojo bistveno vlogo garanta človekovih pravic in na hitro obravnavo ustrezno utemeljenih zadev, zlasti tistih o zatrjevanih hudih krštvah človekovih pravic.

3. Glede dostopa do Sodišča konferenca poziva Odbor ministrov, da preuči vsak dodatni ukrep, ki bi prispeval k učinkovitemu delovanju sodstva, in še posebej, pod kakšnimi pogoji se lahko predvidi uvedba novih postopkovnih pravil ali praks, ne da bi se zavračale utemeljene pritožbe.

B. Izvajanje konvencije na državni ravni

4. Konferenca ponovno poudarja prvo in glavno odgovornost držav pogodbenic, da zagotavljajo uporabo in izvajanje konvencije, zato jih poziva, da se zavežejo:

- a) še naprej krepite, kadar je to potrebno, v sodelovanju z državnimi institucijami za varstvo človekovih pravic ali drugimi ustreznimi telesi ozaveščenost državnih organov o standardih konvencije in zagotavljanje njihove uporabe;
- b) popolno izvrševati sodbe Sodišča ob zagotavljanju potrebnih ukrepov za preprečevanje nadaljnjih podobnih kršitev;
- c) upoštevati razvoj sodne prakse Sodišča, tudi z upoštevanjem zaključkov sodbe, s katero je bila ugotovljena kršitev konvencije pri kaki drugi državi, kadar enak načelni problem obstaja tudi v njenem lastnem pravnem sistemu;
- d) po potrebi z uvedbo novih pravnih sredstev, bodisi da gre za posebno pravno sredstvo ali za notranje splošno pravno sredstvo, zagotoviti, da ima vsaka oseba, ki zatrjuje, da so bile njene pravice in svoboščine iz konvencije kršene, na voljo učinkovito pravno sredstvo pred državnim organom, ki ji, kadar je to upravičeno, zagotovi ustrezno zadoščenje;
- e) upoštevati možnost napotitve državnih sodnikov in kadar je to primerno drugih neodvisnih pravnikov na visoki ravni v sodno pisarno Sodišča;
- f) zagotoviti pregled izvajanja priporočil Odbora ministrov, ki so bila sprejeta kot pomoč državam pogodbenicam pri izpolnjevanju njihovih obveznosti.

5. Konferenca poudarja potrebo po krepitvi in izboljšanju ciljnega usmerjanja in usklajevanja drugih obstoječih mehanizmov, dejavnosti in programov Sveta Evrope, vključno s pravico generalnega sekretarja, da uporabi 52. člen konvencije.

C. Izbiranje

6. Konferenca:

- a) poziva države pogodbenice in Sodišče, da se morebitnim pritožnikom zagotovijo izčrpne in objektivne informacije o konvenciji in sodni praksi Sodišča, zlasti o postopkih vlaganja pritožb in merilih sprejemljivosti. V ta namen lahko Odbor ministrov preuči vlogo informacijskih uradov Sveta Evrope;
- b) poudarja zanimanje za podrobno analizo prakse Sodišča glede pritožb, ki so ugotovljene kot nesprejemljive;

c) glede mehanizmov izbire priporoča:

- i. Sodišču, da kratkoročno v okviru svoje obstoječe sestave vzpostavi mehanizem, ki bo zagotovljal učinkovit izbor;
- ii. Odboru ministrov, da preuči vzpostavitev mehanizma izbire v okviru Sodišča izven postopka sodnika posameznika in postopka iz točke i.

D. Ponavljajoče se pritožbe

7. Konferenca:

a) poziva države pogodbenice, da:

- i. omogočijo, kadar je to primerno, v okviru jamstev, ki jih daje Sodišče in po potrebi ob podpori tega Sodišča sprejetje prijateljskih poravnав in enostranskih izjav;
 - ii. po izdaji dokončne pilotne sodbe sodelujejo z Odborom ministrov pri sprejetju in izvajanju splošnih ukrepov, ki lahko učinkovito izboljšajo strukturne probleme, zaradi katerih prihaja do ponavljajočih se zadev;
- b) poudarja potrebo, da Sodišče oblikuje jasne in predvidljive standarde v postopku „pilotne sodbe“, v zvezi z izbiro pritožb, nadaljnjam postopkom in obravnavo odloženih zadev, ter oceni učinke uporabe tega in podobnih postopkov;

c) poziva Odbor ministrov k:

- i. preučitvi možnosti, da dodeli ponavljajoče se zadeve sodnikom, ki so pristojni za izbiro (glej zgornji razdelek C);
- ii. vzpostaviti sodelovanja, ki vključuje vse ustrezne dele Sveta Evrope, da bi državi pogodbenici, ki mora odpraviti strukturni problem, ki ga je izpostavila sodba, predstavili različne možnosti.

E. Sodišče

8. Ob poudarjanju pomembnosti ohranjanja neodvisnosti sodnikov ter nepristranskosti in kakovosti Sodišča konferenca poziva države pogodbenice in Svet Evrope, da:

- a) po potrebi z izboljšanjem preglednosti in kakovosti izbirnih postopkov na državni in evropski ravni zagotovijo popolno upoštevanje merit konvencije glede mesta sodnika na Sodišču, vključno s poznavanjem mednarodnega javnega prava in notranjih pravnih sistemov ter odličnim poznavanjem vsaj enega uradnega jezika. Poleg tega bi morala sestava Sodišča vključevati potrebne praktične pravne izkušnje;

b) v okviru Sveta Evrope Sodišču zagotovijo potrebno raven upravne samostojnosti za njegovo učinkovito delovanje.

9. Konferenca, ki priznava deljeno odgovornost med državami pogodbenicami in Sodiščem, poziva Sodišče, da:

a) se izogiba ponovni presoji dejanskega stanja ali notranjega prava, ki so ju že obravnavali državni organi in o njiju odločili, v skladu z njegovo sodno praksjo, po kateri Sodišče ni sodišče četrte stopnje;

b) poenoteno in dosledno uporablja merila glede sprejemljivosti in pristojnosti ter v celoti upošteva svojo subsidiarno vlogo pri razlagi in uporabi konvencije;

c) priznava polni učinek novega merila sprejemljivosti iz protokola št. 14 in upošteva druge možnosti uporabe načela *de minimis non curat praetor*.

10. Konferenca poziva Sodišče, da za večjo učinkovitost še naprej izboljšuje svojo notranjo sestavo in metode dela ter čim bolje uporablja postopkovne možnosti in razpoložljiva sredstva. Zato spodbuja Sodišče, da zlasti:

a) uporabi možnost zaprosila Odboru ministrov za zmanjšanje števila sodnikov, članov senata, na pet, kakor je določeno v protokolu št. 14;

b) nadaljuje njegovo politiko prepoznavanja prednostnih nalog pri obravnavanju zadev in še naprej v svojih sodbah prepozna vsak strukturni problem, ki bi lahko sprožil večje število ponavljajočih se pritožb.

F. Nadzor nad izvrševanjem sodb

11. Konferenca poudarja nujnost, da Odbor ministrov:

a) oblikuje načine, ki bodo omogočili učinkovitejši in preglednejši nadzor nad izvrševanjem sodb Sodišča. Zato poziva Odbor ministrov k krepitvi nadzora, s tem da prepozna in namenja večjo prednost in opaznost ne samo zadevam, ki potrebujejo nujne posamezne ukrepe, temveč tudi tistim, ki odkrivajo velike strukturne probleme, s posebno pozornostjo na potrebi po vzpostavitvi učinkovitih notranjih pravnih sredstev;

b) ponovno preuči njegove delovne metode in pravila za zagotovitev boljše prilagojenosti današnji stvarnosti in učinkovitejše obravnave različnih odprtih vprašanj.

G. Poenostavljeni postopek spremnjanja konvencije

12. Konferenca poziva Odbor ministrov k preučitvi možnosti uvedbe poenostavljenega postopka za vsako prihodnjo spremembo nekaterih organizacijskih določb konvencije s protokolom o spremembah. Tak poenostavljeni postopek bi se lahko uvedel na primer:

- a) s statutom Sodišča;
- b) z novo določbo konvencije, podobno tisti iz točke d 41. člena Statuta Sveta Evrope.

Izvajanje

Za izvajanje načrta delovanja konferenca:

- (1) poziva države pogodbenice, Odbor ministrov, Sodišče in generalnega sekretarja, da popolnoma uveljavijo ta načrt delovanja;
- (2) poziva zlasti Odbor ministrov in države pogodbenice, da se o učinkovitih sredstvih za izvajanje tega načrta delovanja posvetujejo s civilno družbo;
- (3) poziva države pogodbenice, da pred koncem leta 2011 obvestijo Odbor ministrov o sprejetih ukrepih za izvajanje bistvenih delov te deklaracije;
- (4) poziva Odbor ministrov, da, kadar je to primerno, v sodelovanju s Sodiščem in s podeljevanjem potrebnih mandatov pristojnim telesom nadaljuje in izvaja do junija 2011 tiste ukrepe iz te deklaracije, ki ne zahtevajo sprememb konvencije;
- (5) poziva Odbor ministrov, da dodeli mandat pristojnim telesom, ki do junija 2012 pripravijo natančne predloge ukrepov, ki zahtevajo spremembe konvencije; ti mandati naj vključujejo predloge mehanizma izbire zadev na Sodišču in študijo ukrepov za poenostavitev spremicanja konvencije;
- (6) poziva Odbor ministrov, da v času od 2012 do 2015 oceni, koliko bo izvajanje protokola št. 14 in interlakenskega načrta delovanja izboljšalo stanje Sodišča. Na podlagi te ocene naj Odbor ministrov pred koncem leta 2015 odloči, ali je potrebno dodatno delovanje. Pred koncem leta 2019 naj Odbor ministrov odloči, ali so sprejeti ukrepi zadostni za zagotavljanje trajnostnega delovanja nadzornega mehanizma konvencije ali so potrebne koreniteže spremembe;
- (7) zaproša švicarsko predsedstvo, da to deklaracijo in zapis interlakenske konference predloži Odboru ministrov;
- (8) poziva prihodnja predsedstva Odbora ministrov, da nadaljujejo z izvajanjem te deklaracije.

PRILOGA 3

Razlogi, zakaj je postopek ali druga administrativna obveznost nujno potrebna, in javni interes, ki se s tem dosega. Dokazi, da javnega interesa ni mogoče doseči na drug, za stranke enostavnejši način.	/
Spoštovanje načela "vse na enem mestu" (načelo, da stranki ni treba opravljati zadev, ki se nanašajo na en življenjski oziroma poslovni dogodek, na več mestih). Kraj izvajanja storitve oziroma obveznosti.	/
Poraba časa in stroški (upravna taksa, plačilo storitve ...), ki jih stranki povzroča postopek ali obveznost.	/
Dokumentacija, ki jo bo morala predložiti stranka za izvedbo postopka. Zmanjšanje obsega dokumentov, ki jih mora predložiti, oziroma obrazložitev, zakaj zmanjšanja ni.	/
Način plačevanja storitve, upravne takse ... (z gotovino, s kreditnimi in plačilnimi karticami, po e-moneti, drugo).	/
Področje in življenjski oziroma poslovni dogodek na portalu e-uprave, na katerega se postopek nanaša, oziroma predlog za uvedbo drugega dogodka.	/
Dodaten prostor za navedbo predloga novega dogodka.	
Obseg postopka, ki ga bo mogoče opraviti po elektronski in drugih sodobnih poteh, oziroma obrazložitev, zakaj to ne bo mogoče.	/
Podatki, potrebeni za izvedbo postopka, ki jih bo pristojni organ pridobil sam iz uradnih evidenc, in način pridobivanja teh podatkov.	/

Priloga 1.2.22

55 Uradni list RS, št. 55/2010 z dne 12. 7. 2010

Natisni

82. Sklep o objavi besedila Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, v Interlaknu 19. februarja 2010, Stran 565.

Na podlagi tretjega odstavka 77. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 – ZNOMCMO, 76/08 in 108/09) je Vlada Republike Slovenije na 86. redni seji dne 10. junija 2010 sprejela

S K L E P

o objavi besedila Interlakenske deklaracije, ki jo je sprejela Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice, v Interlaknu 19. februarja 2010,

ki se v izvirniku v angleškem jeziku in v prevodu v slovenskem jeziku glasi:

High Level Conference on the Future of the European Court of Human Rights

Interlaken Declaration

19 February 2010

The High Level Conference meeting at Interlaken on 18 and 19 February 2010 at the initiative of the Swiss Chairmanship of the Committee of Ministers of the Council of Europe ("the Conference"):

PP 1 Expressing the strong commitment of the States Parties to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms ("the Convention") and the European Court of Human Rights ("the Court");

PP 2 Recognising the extraordinary contribution of the Court to the protection of human rights in Europe;

PP 3 Recalling the interdependence between the supervisory mechanism of the Convention and the other activities of the Council of Europe in the field of human rights, the rule of law and democracy;

PP 4 Welcoming the entry into force of Protocol No. 14 to the Convention on 1 June 2010;

PP 5 Noting with satisfaction the entry into force of the Treaty of Lisbon, which provides for the accession of the European Union to the Convention;

PP 6 Stressing the subsidiary nature of the supervisory mechanism established by the Convention and notably the fundamental role which national authorities, i.e. governments, courts and parliaments, must play in guaranteeing and protecting human rights at the national level;

PP 7 Noting with deep concern that the number of applications brought before the Court and the deficit between applications introduced and applications disposed of continues to grow;

PP 8 Considering that this situation causes damage to the effectiveness and credibility of the Convention and its supervisory mechanism and represents a threat to the quality and the consistency of the case-law and the authority of the Court;

PP 9 Convinced that over and above the improvements already carried out or envisaged additional measures are indispensable and urgently required in order to:

i. achieve a balance between the number of judgments and decisions delivered by the Court and the number of incoming applications;

ii. enable the Court to reduce the backlog of cases and to adjudicate new cases within a reasonable time, particularly those concerning serious violations of human rights;

iii. ensure the full and rapid execution of judgments of the Court and the effectiveness of its supervision by the Committee of Ministers;

PP 10 Considering that the present Declaration seeks to establish a roadmap for the reform process towards long-term effectiveness of the Convention system;

The Conference

- (1) Reaffirms the commitment of the States Parties to the Convention to the right of individual petition;
- (2) Reiterates the obligation of the States Parties to ensure that the rights and freedoms set forth in the Convention are fully secured at the national level and calls for a strengthening of the principle of subsidiarity;
- (3) Stresses that this principle implies a shared responsibility between the States Parties and the Court;
- (4) Stresses the importance of ensuring the clarity and consistency of the Court's case-law and calls, in particular, for a uniform and rigorous application of the criteria concerning admissibility and the Court's jurisdiction;
- (5) Invites the Court to make maximum use of the procedural tools and the resources at its disposal;
- (6) Stresses the need for effective measures to reduce the number of clearly inadmissible applications, the need for effective filtering of these applications and the need to find solutions for dealing with repetitive applications;
- (7) Stresses that full, effective and rapid execution of the final judgments of the Court is indispensable;
- (8) Reaffirms the need for maintaining the independence of the judges and preserving the impartiality and quality of the Court;
- (9) Calls for enhancing the efficiency of the system to supervise the execution of the Court's judgments;
- (10) Stresses the need to simplify the procedure for amending Convention provisions of an organisational nature;
- (11) Adopts the following Action Plan as an instrument to provide political guidance for the process towards long-term effectiveness of the Convention system.

Action Plan

A. Right of individual petition

1. The Conference reaffirms the fundamental importance of the right of individual petition as a cornerstone of the Convention system which guarantees that alleged violations that have not been effectively dealt with by national authorities can be brought before the Court.
2. With regard to the high number of inadmissible applications, the Conference invites the Committee of Ministers to consider measures that would enable the Court to concentrate on its essential role of guarantor of human rights and to adjudicate well-founded cases with the necessary speed, in particular those alleging serious violations of human rights.
3. With regard to access to the Court, the Conference calls upon the Committee of Ministers to consider any additional measure which might contribute to a sound administration of justice and to examine in particular under what conditions new procedural rules or practices could be envisaged, without deterring well-founded applications.

B. Implementation of the Convention at the national level

4. The Conference recalls that it is first and foremost the responsibility of the States Parties to guarantee the application and implementation of the Convention and consequently calls upon the States Parties to commit themselves to:
 - a) continuing to increase, where appropriate in co-operation with national human rights institutions or other relevant bodies, the awareness of national authorities of the Convention standards and to ensure their application;
 - b) fully executing the Court's judgments, ensuring that the necessary measures are taken to prevent further similar violations;
 - c) taking into account the Court's developing case-law, also with a view to considering the conclusions to be drawn from a judgment finding a violation of the Convention by another State, where the same problem of principle exists within their own legal system;

d) ensuring, if necessary by introducing new legal remedies, whether they be of a specific nature or a general domestic remedy, that any person with an arguable claim that their rights and freedoms as set forth in the Convention have been violated has available to them an effective remedy before a national authority providing adequate redress where appropriate;

e) considering the possibility of seconding national judges and, where appropriate, other high-level independent lawyers, to the Registry of the Court;

f) ensuring review of the implementation of the recommendations adopted by the Committee of Ministers to help States Parties to fulfil their obligations.

5. The Conference stresses the need to enhance and improve the targeting and coordination of other existing mechanisms, activities and programmes of the Council of Europe, including recourse by the Secretary General to Article 52 of the Convention.

C. Filtering

6. The Conference:

a) calls upon States Parties and the Court to ensure that comprehensive and objective information is provided to potential applicants on the Convention and the Court's case-law, in particular on the application procedures and admissibility criteria. To this end, the role of the Council of Europe information offices could be examined by the Committee of Ministers;

b) stresses the interest for a thorough analysis of the Court's practice relating to applications declared inadmissible;

c) recommends, with regard to filtering mechanisms,

i. to the Court to put in place, in the short term, a mechanism within the existing bench likely to ensure effective filtering;

ii. to the Committee of Ministers to examine the setting up of a filtering mechanism within the Court going beyond the single judge procedure and the procedure provided for in i)

D. Repetitive applications

7. The Conference:

a) calls upon States Parties to:

i. facilitate, where appropriate, within the guarantees provided for by the Court and, as necessary, with the support of the Court, the adoption of friendly settlements and unilateral declarations;

ii. cooperate with the Committee of Ministers, after a final pilot judgment, in order to adopt and implement general measures capable of remedying effectively the structural problems at the origin of repetitive cases.

b) stresses the need for the Court to develop clear and predictable standards for the "pilot judgment" procedure as regards selection of applications, the procedure to be followed and the treatment of adjourned cases, and to evaluate the effects of applying such and similar procedures;

c) calls upon the Committee of Ministers to:

i. consider whether repetitive cases could be handled by judges responsible for filtering (see above Section C);

ii. bring about a cooperative approach including all relevant parts of the Council of Europe in order to present possible options to a State Party required to remedy a structural problem revealed by a judgment.

E. The Court

8. Stressing the importance of maintaining the independence of the judges and of preserving the impartiality and quality of the Court, the Conference calls upon States Parties and the Council of Europe to:

a) ensure, if necessary by improving the transparency and quality of the selection procedure at both national and European levels, full satisfaction of the Convention's criteria for office as a judge of the Court, including knowledge of public international law and of the national legal systems as well as proficiency in at least one official language. In addition, the Court's composition should comprise the necessary practical legal experience.

b) grant to the Court, in the interest of its efficient functioning, the necessary level of administrative autonomy within the Council of Europe;

9. The Conference, acknowledging the responsibility shared between the States Parties and the Court, invites the Court to:

a) avoid reconsidering questions of fact or national law that have been considered and decided by national authorities, in line with its case-law according to which it is not a fourth instance court;

b) apply uniformly and rigorously the criteria concerning admissibility and jurisdiction and take fully into account its subsidiary role in the interpretation and application of the Convention;

c) give full effect to the new admissibility criterion provided for in Protocol No. 14 and to consider other possibilities of applying the principle *de minimis non curat praetor*.

10. With a view to increasing its efficiency, the Conference invites the Court to continue improving its internal structure and working methods and making maximum use of the procedural tools and the resources at its disposal. In this context, it encourages the Court in particular to:

a) make use of the possibility to request the Committee of Ministers to reduce to five members the number of judges of the Chambers, as provided by Protocol No. 14;

b) pursue its policy of identifying priorities for dealing with cases and continue to identify in its judgments any structural problem capable of generating a significant number of repetitive applications.

F. Supervision of execution of judgments

11. The Conference stresses the urgent need for the Committee of Ministers to:

a) develop the means which will render its supervision of the execution of the Court's judgments more effective and transparent. In this regard, it invites the Committee of Ministers to strengthen this supervision by giving increased priority and visibility not only to cases requiring urgent individual measures, but also to cases disclosing major structural problems, attaching particular importance to the need to establish effective domestic remedies;

b) review its working methods and its rules to ensure that they are better adapted to present-day realities and more effective for dealing with the variety of questions that arise.

G. Simplified Procedure for Amending the Convention

12. The Conference calls upon the Committee of Ministers to examine the possibility of introducing by means of an amending Protocol a simplified procedure for any future amendment of certain provisions of the Convention relating to organisational issues. This simplified procedure may be introduced through, for example:

a) a Statute for the Court;

b) a new provision in the Convention similar to that found in Article 41(d) of the Statute of the Council of Europe.

Implementation

In order to implement the Action Plan, the Conference:

(1) calls upon the States Parties, the Committee of Ministers, the Court and the Secretary General to give full effect to the Action Plan;

(2) calls in particular upon the Committee of Ministers and the States Parties to consult with civil society on effective means to implement the Action Plan;

(3) calls upon the States Parties to inform the Committee of Ministers, before the end of 2011, of the measures taken to implement the relevant parts of this Declaration;

(4) invites the Committee of Ministers to follow-up and implement by June 2011, where appropriate in co-operation with the Court and giving the necessary terms of reference to the competent bodies, the measures set out in this Declaration that do not require amendment of the Convention;

(5) invites the Committee of Ministers to issue terms of reference to the competent bodies with a view to preparing, by June 2012, specific proposals for measures requiring amendment of the Convention; these terms of

reference should include proposals for a filtering mechanism within the Court and the study of measures making it possible to simplify the amendment of the Convention;

(6) invites the Committee of Ministers to evaluate, during the years 2012 to 2015, to what extent the implementation of Protocol No. 14 and of the Interlaken Action Plan has improved the situation of the Court. On the basis of this evaluation, the Committee of Ministers should decide, before the end of 2015, on whether there is a need for further action. Before the end of 2019, the Committee of Ministers should decide on whether the measures adopted have proven to be sufficient to assure sustainable functioning of the control mechanism of the Convention or whether more profound changes are necessary;

(7) asks the Swiss Chairmanship to transmit the present Declaration and the Proceedings of the Interlaken Conference to the Committee of Ministers;

(8) invites the future Chairmanships of the Committee of Ministers to follow-up on the implementation of the present Declaration.

Konferenca na visoki ravni o prihodnosti Evropskega sodišča za človekove pravice

Interlakenska deklaracija

19. februarja 2010

Na pobudo švicarskega predsedstva Odboru ministrov Sveta Evrope je v Interlaknu 18. in 19. februarja 2010 Konferenca na visoki ravni (v nadaljnjem besedilu: konferenca):

izrazila trdno zavezanost držav pogodbenic h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadalnjem besedilu: konvencija) in Evropskemu sodišču za človekove pravice (v nadalnjem besedilu: Sodišče);

priznala izjemni prispevek Sodišča k varstvu človekovih pravic v Evropi;

spominila na povezanost nadzornega mehanizma konvencije z drugimi dejavnostmi Sveta Evrope na področjih človekovih pravic, vladavine prava in demokracije;

pozdravila začetek veljavnosti protokola št. 14 h konvenciji s 1. junijem 2010;

z zadovoljstvom pozdravila začetek veljavnosti Lizbonske pogodbe, ki določa pristop Evropske unije h konvenciji;

poudarila subsidiarnost nadzornega mehanizma, ki ga je ustanovila konvencija, in zlasti temeljno vlogo državnih organov, tj. vlad, sodišč in parlamentov, pri zagotavljanju in varovanju človekovih pravic na državni ravni;

z zaskrbljenostjo ugotovila, da se število pritožb, ki so bile vložene na Sodišče, ter razlika med vloženimi in obravnavanimi pritožbami povečuje;

ob upoštevanju, da to stanje škodi učinkovitosti in verodostojnosti konvencije in njenega nadzornega mehanizma, ogroža kakovost in doslednost sodne prakse ter avtoriteto Sodišča;

v prepričanju, da so poleg izboljšav, ki so že bile narejene ali so načrtovane, neizogibni in nujno potrebni dodatni ukrepi za:

i. dosego ravnotežja med številom sodb in odločb Sodišča ter številom prihodnjih pritožb;

ii. omogočenje Sodišču, da zmanjša sodne zaostanke in v razumnem roku odloča o novih zadevah, zlasti kadar gre za hude kršitve človekovih pravic;

iii. zagotovitev celovitega in hitrega izvrševanja sodb Sodišča ter učinkovit nadzor Odbora ministrov nad njihovim izvrševanjem;

upoštevala, da si ta deklaracija prizadeva pripraviti celovit načrt reforme za zagotavljanje dolgoročne učinkovitosti sistema konvencije.

Konferenca

(1) ponovno potrjuje zavezanost držav pogodbenic konvencije k pravici posameznika do pravnega sredstva;

(2) ponovno poudarja obveznost držav pogodbenic, da na državni ravni zagotovijo celovito varstvo pravic in svoboščin iz konvencije, ter poziva h krepiliv načela subsidiarnosti;

- (3) poudarja, da to načelo pomeni deljeno odgovornost med državami pogodbenicami in Sodiščem;
- (4) poudarja pomen zagotavljanja jasnosti in doslednosti sodne prakse Sodišča ter poziva zlasti k enotni in dosledni uporabi meril o sprejemljivosti in pristojnosti Sodišča;
- (5) poziva Sodišče k čim boljši uporabi postopkovnih možnosti in razpoložljivih sredstev;
- (6) poudarja nujnost učinkovitih ukrepov za zmanjšanje števila očitno nesprejemljivih pritožb, in potrebo po učinkovitem izbiranju lakših pritožb ter iskanju rešitev za obravnavo ponavljajočih se pritožb;
- (7) poudarja nujnost celovitega, učinkovitega in hitrega izvrševanja dokončnih sodb Sodišča;
- (8) ponovno poudarja potrebo po ohranjanju neodvisnosti sodnikov ter nepristranskosti in kakovosti Sodišča;
- (9) poziva k izboljšanju učinkovitosti sistema nadzora nad izvrševanjem sodb Sodišča;
- (10) poudarja potrebo po poenostaviti postopka za spremembo organizacijskih določb konvencije;
- (11) sprejme navedeni načrt delovanja kot instrument za doseg politične usmeritve v postopku zagotavljanja dolgoročne učinkovitosti sistema konvencije.

Načrt delovanja

A. Pravica posameznika do pritožbe

1. Konferanca ponovno poudarja temeljni pomen pravice posameznika do pritožbe kot bistva sistema konvencije, ki zagotavlja, da se lahko zatrjevane kršitve, ki jih državni organi niso učinkovito obravnavali, predložijo Sodišču.

2. Glede na veliko število nesprejemljivih pritožb konferanca poziva Odbor ministrov, da preuči ukrepe, ki bi Sodišču omogočili, da se osredotoči na svojo bistveno vlogo garanta človekovih pravic in na hitro obravnavo ustreznih utelejencev zadetkov, zlasti tistih o zatrjevanih hudičnih kršitvah človekovih pravic.

3. Glede dostopa do Sodišča konferanca poziva Odbor ministrov, da preuči vsak dodatni ukrep, ki bi prispeval k učinkovitemu delovanju sodstva, in še posebej, pod kakšnimi pogoji se lahko predvidi uvedba novih postopkovnih pravil ali praks, ne da bi se zavračale utelejene pritožbe.

B. Izvajanje konvencije na državní ravni

4. Konferanca ponovno poudarja prvo in glavno odgovornost držav pogodbenic, da zagotavljajo uporabo in izvajanje konvencije, zato jih poziva, da se zavežejo:

a) še naprej krepliti, kadar je to potrebno, v sodelovanju z državnimi institucijami za varstvo človekovih pravic ali drugimi ustreznimi telesi ozaveščenost državnih organov o standardih konvencije in zagotavljanje njihove uporabe;

b) popolno izvrševati sodbe Sodišča ob zagotavljanju potrebnih ukrepov za preprečevanje nadaljnih podobnih kršitev;

c) upoštevati razvoj sodne prakse Sodišča, tudi z upoštevanjem zaključkov sodbe, s katero je bila ugotovljena kršitev konvencije pri kaki drugi državi, kadar enak načeli problem obstaja tudi v njenem lastnem pravnem sistemu;

d) po potrebi z uvedbo novih pravnih sredstev, bodisi da gre za posebno pravno sredstvo ali za notranje splošno pravno sredstvo, zagotoviti, da ima vsaka oseba, ki zatrjuje, da so bile njene pravice in svoboščine iz konvencije kršene, na voljo učinkovito pravno sredstvo pred državnim organom, ki ji, kadar je to upravičeno, zagotovi ustrezeno zadoščenje;

e) upoštevati možnost napotitve državnih sodnikov in kadar je to primerno drugih neodvisnih pravnikov na visoki ravni v sodno pisarno Sodišča;

f) zagotoviti pregled izvajanja priporočil Odbora ministrov, ki so bila sprejeta kot pomoč državam pogodbenicam pri izpolnjevanju njihovih obveznosti.

5. Konferanca poudarja potrebo po krepliti in izboljšanju ciljnega usmerjanja in usklajevanja drugih obstoječih mehanizmov, dejavnosti in programov Sveta Evrope, vključno s pravico generalnega sekretarja, da uporabi 52. člen konvencije.

C. Izbiranje

6. Konferanca:

a) poziva države pogodbenice in Sodišče, da se morebitnim pritožnikom zagotovijo izčrpne in objektivne informacije o konvenciji in sodni praksi Sodišča, zlasti o postopkih vlaganja pritožb in merilih sprejemljivosti. V ta namen lahko Odbor ministrov preuči vlogo informacijskih uradov Sveta Evrope;

b) poudarja zanimanje za podrobno analizo prakse Sodišča glede pritožb, ki so ugotovljene kot nesprejemljive;

c) glede mehanizmov izbire priporoča:

i. Sodišču, da kratkoročno v okviru svoje obstoječe sestave vzpostavi mehanizem, ki bo zagotovil učinkovit izbor;

ii. Odboru ministrov, da preuči vzpostavitev mehanizma izbire v okviru Sodišča izven postopka sodnika posameznika in postopka iz točke i.

D. Ponavljajoče se pritožbe

7. Konferanca:

a) poziva države pogodbenice, da:

i. omogočijo, kadar je to primerno, v okviru jamstev, ki jih daje Sodišče in po potrebi ob podpori tega Sodišča sprejetje prijateljskih poravnав in enostranskih izjav;

ii. po izdaji dokončne pilotne sodbe sodelujejo z Odborom ministrov pri sprejetju in izvajaju splošnih ukrepov, ki lahko učinkovito izboljšajo strukturne probleme, zaradi katerih prihaja do ponavljajočih se zadev;

b) poudarja potrebbo, da Sodišče oblikuje jasne in predvidljive standarde v postopku „pilotne sodbe“, v zvezi z izbiro pritožb, nadaljnji postopkom in obravnavo odloženih zadev, ter oceni učinke uporabe tega in podobnih postopkov;

c) poziva Odbor ministrov k:

i. preučitvi možnosti, da dodeli ponavljajoče se zadeve sodnikom, ki so pristojni za izbiro (glej zgornji razdelek C);

ii. vzpostaviti sodelovanja, ki vključuje vse ustrezne dele Sveta Evrope, da bi državi pogodbenici, ki mora odpraviti strukturni problem, ki ga je izpostavila sodba, predstavili različne možnosti.

E. Sodišče

8. Ob poudarjanju pomembnosti ohranjanja neodvisnosti sodnikov ter nepristranskosti in kakovosti Sodišča konferanca poziva države pogodbenice in Svet Evrope, da:

a) po potrebi z izboljšanjem preglednosti in kakovosti izbirnih postopkov na državni in evropski ravni zagotovijo popolno upoštevanje merit konvencije glede mesta sodnika na Sodišču, vključno s poznavanjem mednarodnega javnega prava in notranjih pravnih sistemov ter odličnim poznavanjem vsaj enega uradnega jezika. Poleg tega bi moralna sestava Sodišča vključevali potrebne praktične pravne izkušnje;

b) v okviru Svet Evrope Sodišču zagotovijo potrebno raven upravne samostojnosti za njegovo učinkovito delovanje.

9. Konferanca, ki priznava deljeno odgovornost med državami pogodbenicami in Sodiščem, poziva Sodišče, da:

a) se izogiba ponovni presoji dejanskega stanja ali notranjega prava, ki so ju že obravnavali državni organi in o njiju odločili, v skladu z njegovo sodno prakso, po kateri Sodišče ni sudišče četrte stopnje;

b) poenoteno in dosledno uporablja merit glede sprejemljivosti in pristojnosti ter v celoti upošteva svojo subsidiarno vlogo pri razlagi in uporabi konvencije;

c) priznava polni učinek novega merit sprejemljivosti iz protokola št. 14 in upošteva druge možnosti uporabe načela de minimis non curat praetor.

10. Konferenca poziva Sodišče, da za večjo učinkovitost še naprej izboljuje svojo notranjo sestavo in metode dela ter čim bolje uporablja postopkovne možnosti in razpoložljiva sredstva. Zato spodbuja Sodišče, da zlasti:

a) uporabi možnost zaprosila Odboru ministrov za zmanjšanje števila sodnikov, članov senata, na pet, kakor je določeno v protokolu št. 14;

b) nadaljuje njegovo politiko prepoznavanja prednostnih nalog pri obravnavanju zadev in še naprej v svojih sodbah prepozna vsak strukturni problem, ki bi lahko sprožil večje število ponavljajočih se pritožb.

F. Nadzor nad izvrševanjem sodb

11. Konferenca poudarja nujnost, da Odbor ministrov:

a) oblikuje načine, ki bodo omogočili učinkovitejši in preglednejši nadzor nad izvrševanjem sodb Sodišča. Zato poziva Odbor ministrov h krepiti nadzora, s tem da prepozna in namena večjo prednost in opaznost ne samo zadevam, ki potrebujejo nujne posamezne ukrepe, temveč tudi tistim, ki odkrivajo velike strukturne probleme, s posebno pozornostjo na potrebi po vzpostavitvi učinkovitih notranjih pravnih sredstev;

b) ponovno preuči njegove delovne metode in pravila za zagotovitev boljše prilagojenosti današnji stvarnosti in učinkovitejše obravnave različnih odprtih vprašanj.

G. Poenostavljeni postopek spremicanja konvencije

12. Konferenca poziva Odbor ministrov k preučitvi možnosti uvedbe poenostavljenega postopka za vsako prihodnjo spremembo nekaterih organizacijskih določb konvencije s protokolom o spremembah. Tak poenostavljeni postopek bi se lahko uvedel na primer:

a) s statutom Sodišča;

b) z novo določbo konvencije, podobno tisti iz točke d 41. člena Statuta Sveta Evrope.

Izvajanje

Za izvajanje načrta delovanja konferenca:

(1) poziva države pogodbenice, Odbor ministrov, Sodišče in generalnega sekretarja, da popolnoma uveljavijo ta načrt delovanja;

(2) poziva zlasti Odbor ministrov in države pogodbenice, da se o učinkovitih sredstvih za izvajanje tega načrta delovanja posvetujejo s civilno družbo;

(3) poziva države pogodbenice, da pred koncem leta 2011 obvestijo Odbor ministrov o sprejetih ukrepih za izvajanje bistvenih delov te deklaracije;

(4) poziva Odbor ministrov, da, kadar je to primerno, v sodelovanju s Sodiščem in s podeljevanjem potrebnih mandatov pristojnim telesom nadaljuje in izvaja do junija 2011 tiste ukrepe iz te deklaracije, ki ne zahtevajo sprememb konvencije;

(5) poziva Odbor ministrov, da dodeli mandat pristojnim telesom, ki do junija 2012 pripravijo natančne predloge ukrepov, ki zahtevajo spremembe konvencije; ti mandati naj vključujejo predloge mehanizma izbire zadev na Sodišču in študijo ukrepov za poenostavitev spremicanja konvencije;

(6) poziva Odbor ministrov, da v času od 2012 do 2015 oceni, koliko bo izvajanje protokola št. 14 in interlakenskega načrta delovanja izboljšalo stanje Sodišča. Na podlagi te ocene naj Odbor ministrov pred koncem leta 2015 odloči, ali je potrebno dodatno delovanje. Pred koncem leta 2019 naj Odbor ministrov odloči, ali so sprejeti ukrepi zadostni za zagotavljanje trajnostnega delovanja nadzornega mehanizma konvencije ali so potrebne korenitejše spremembe;

(7) zaproša švicarsko predsedstvo, da to deklaracijo in zapis interlakenske konference predloži Odboru ministrov;

(8) poziva prihodnja predsedstva Odbora ministrov, da nadaljujejo z izvajanjem te deklaracije.

Št. 51103-6/2010

Ljubljana, dne 10. junija 2010

EVA 2010-2011-0042

Vlade Republike Slovenije

mag. Helena Kamnar I.r.
Generalna sekretarka

3. POGLAVJE:

PRILOGE K PRISPEVKU O SKLEPANJU
MEDNARODNIH SPORAZUMOV O
GOSPODARSKEM SODELOVANJU V
REPUBLIKI SLOVENIJI

TIPSKI OSNUTEK SPORAZUMA O GOSPODARSKEM SODELOVANJU

**SPORAZUM
MED VLADO REPUBLIKE SLOVENIJE
IN VLADO
O GOSPODARSKEM SODELOVANJU**

Vlada Republike Slovenije in Vlada (v nadalnjem besedilu: pogodbenici) sta se

- ob potrditvi prijateljskih odnosov med državama in njunimi prebivalci,
- v želji, da pospešita razvoj gospodarskega sodelovanja na področjih obojestranskega interesa na podlagi enakopravnosti, obojestranske koristi in vzajemnosti,
- ob upoštevanju obojestranske koristi, ki izhaja iz povečanega trgovanja in želje po nadaljnji krepitvi teh odnosov, zlasti s pospeševanjem dvostranske trgovine, gospodarskih vezi in tesnejšega sodelovanja, ter
- ob upoštevanju obveznosti svojih držav po mednarodnih sporazumih

dogovorili:

1. člen

Pogodbenici si v skladu s svojimi zakoni in predpisi ter ob upoštevanju svojih mednarodnih obveznosti in sporazumov kar najbolj prizadovata za razvoj in krepitev gospodarskega sodelovanja v čim širšem mogočem obsegu in na vseh področjih, za katere menita, da so v obojestranskem interesu in obojestransko korist.

2. člen

Pogodbenici si prizadovata ustvariti ugodne razmere za krepitev gospodarskega sodelovanja, zlasti tako da:

- olajšujeta in podpirata izmenjavo in stike med svojimi gospodarskimi subjekti,
- ustvarjata ugodne razmere za naložbe,
- olajšujeta izmenjavo poslovnih in gospodarskih informacij,
- si pomagata pri organizaciji sejmov, razstav, simpozijev in podobnega,
- spodbujata trgovino z blagom in storitvami ter dolgoročno sodelovanje v zvezi z industrijo, infrastrukturo, telekomunikacijo, prevozom, varstvom okolja in turizmom.

3. člen

Pogodbenici s tem namenom ustanovita slovensko- mešano komisijo, ki obravnava področja iz tega sporazuma in:

- opredeli področja, na katera bi pogodbenici lahko razširili sodelovanje, ter predлага ukrepe in daje priporočila za njihovo uresničevanje;
- pripravlja predloge za izboljšanje sodelovanja med gospodarskimi subjekti obeh držav;
- skrbi za izmenjavo informacij o gospodarskih razmerah v obeh državah, predpisih in gospodarskih programih ter izmenjavo drugih informacij obojestranskega interesa;
- prepozna težave, ki ovirajo dvostransko trgovinsko in gospodarsko sodelovanje, ter predлага ukrepe za njihovo rešitev.

4. člen

Mešano komisijo sestavljajo predstavniki pogodbenic, po potrebi pa se k sodelovanju povabijo tudi predstavniki drugih ustanov zasebnega ali javnega sektorja.

5. člen

Mešana komisija se sestaja enkrat letno oziroma po potrebi na zahtevo ene ali druge pogodbenice.

Pogodbenici se dogovorita o datumu zasedanja in dnevnom redu mešane komisije.

O poteku in sklepih zasedanja mešane komisije pogodbenica gostiteljica vodi zapisnik, ki ga ob koncu zasedanja podpišeta vodji obeh delegacij.

6. člen

Ta sporazum se uporablja brez poseganja v pravice in obveznosti, ki izhajajo iz mednarodnih sporazumov, zavezujočih za pogodbenici, in iz njunega članstva v mednarodnih organizacijah. Uporablja se tudi brez poseganja v obveznosti, ki izhajajo iz članstva Republike Slovenije v Evropski uniji.

7. člen

Ta sporazum začne veljati trideseti dan po dnevu prejema zadnjega od uradnih obvestil, s katerima se pogodbenici obvestita, da so izpolnjeni vsi notranjepravni pogoji, potrebni za začetek veljavnosti sporazuma.

Ta sporazum se sklene za tri leta, nato pa se samodejno podaljšuje za nadaljnja enoletna obdobja, razen če ena od pogodbenic šest mesecev pred potekom veljavnosti druge pisno uradno ne obvesti o svoji nameri, da ga odpove.

Sporazum se lahko spremeni s pisnim soglasjem pogodbenic.

Sestavljenlo v _____ dne _____ v dveh izvirnikih v slovenskem, in angleškem jeziku, pri čemer so vsa besedila enako verodostojna. Ob različni razlagi prevlada angleško besedilo.

Za Vlado

Republike Slovenije

Za Vlado

.....

**SEZNAM DRŽAV, S KATERIMI JE REPUBLIKA
SLOVENIJA SKLENILA SPORAZUM O
GOSPODARSKEM SODELOVANJU**

NASLOV AKTA	PODPIS	OBJAVA	STATUS
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Albanije	Ljubljana, 27. 5. 1992	Ur. l. RS – MP, št. 11/92 (Ur. l. RS, št. 40/92)	Velja od 20. 8. 1992.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvo za gospodarstvo, trgovino in energijo Republike Albanije	Tirana, 20. 6. 2006	Ur. l. RS – MP, št. 5/07 (Ur. l. RS, št. 30/07)	Velja od 1. 7. 2007.
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Argentine	Buenos Aires, 13. 6. 1995	Ur. l. RS – MP, št. 13/95 (Ur. l. RS, št. 59/95)	Sporazum je začel veljati 4. 11. 1996 in prenehal veljati 20. 10. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Armenije o gospodarskem sodelovanju	Erevan, 11. 10. 2010	Ur. l. RS – MP, št. 1/11 (Ur. l. RS, št. 6/11)	Velja od 24. 3. 2011.
Trgovinski sporazum med Vlado SFRJ in Vlado Commonwealth Avstralije ¹	Beograd, 21. 7. 1970	Ur. l. SFRJ – MP, št. 30/71	Sporazum je v odnosih med RS in Avstralijo prenehal veljati 27. 10. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Sporazum med Republiko Slovenijo in Republiko Avstrijo o dvostranskem zunanjetrogovinskem sodelovanju	Dunaj, 14. 7. 1992	Ur. l. RS – MP, št. 13/92 (Ur. l. RS, št. 48/92)	Sporazum je začel veljati 1. 2. 1993, vendar se je z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.

1 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – Mednarodne pogodbe, št. 20/97 (Ur. l. RS, št. 68/97).

Sporazum o ekonomskem, industrijskem in tehničnem sodelovanju med SFRJ in Belgijsko-luksemburško ekonomsko unijo ²	Bruselj, 17. 5. 1967	Ur. l. SFRJ – MP, št. 9/67	Sporazum se je z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.
Sporazum Vlade Republike Slovenije in Vlade Beloruske sovjetske socialistične republike o gospodarskem, znanstveno-tehničnem in kulturnem sodelovanju ³	Minsk, 3. 6. 1991	Ur. l. RS – MP, št. 2/92 (Ur. l. RS, št. 13/92)	Velja od 3. 6. 1991.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za gospodarstvo in energijo Republike Bolgarije	Sofija, 10. 5. 2006	Ur. l. RS – MP, št. 5/07 (Ur. l. RS, št. 30/07)	Velja od 1. 10. 2007.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije ter Svetom ministrov Bosne in Hercegovine o gospodarskem sodelovanju	Sarajevo, 19. 1. 2009	Ur. l. RS – MP, št. 14/09 (Ur. l. RS, št. 62/09)	Velja od 24. 9. 2009.
Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Zvezne republike Brazilije	Ljubljana, 16. 6. 1997	Ur. l. RS – MP, št. 29/99 (Ur. l. RS, št. 100/99)	Velja od 9. 2. 2000.
Sporazum med Vlado SFRJ in Vlado Republike Ciper o dolgoročnem gospodarskem, znanstvenem, tehničnem in industrijskem sodelovanju ⁴	Beograd, 29. 3. 1976	Ur. l. SFRJ – MP, št. 13/77	Sporazum se je z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za industrijo in trgovino Češke republike	Krško, 19. 5. 2006	Ur. l. RS – MP, št. 9/07 (Ur. l. RS, št. 68/07)	Velja od 1. 10. 2007.
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Črne gore	Budva, 5. 9. 2011	Ur. l. RS – MP, št. 15/11 (Ur. l. RS, št. 99/11)	Velja od 28. 4. 2012.

2 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 11/97 (Ur. l. RS, št. 41/97).

3 Pozneje je bil sklenjen Protokol med Vlado Republike Slovenije in Vlado Belorusije o ustanovitvi medvladne slovensko-beloruske komisije za trgovinsko-ekonomsko in znanstveno-tehnično sodelovanje, ki je bil podpisani v Ljubljani 6. 4. 2010, objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 12/10 (Ur. l. RS, št. 63/10).

4 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 5/00 (Ur. l. RS, št. 22/00).

Sporazum med Republiko Slovenijo in Kraljevino Dansko o razvoju gospodarskega, industrijskega in tehničnega sodelovanja	Ljubljana, 8. 11. 1994	Ur. l. RS – MP, št. 12/95 (Ur. l. RS, št. 46/95)	Sporazum je začel veljati 6. 9. 1995 in prenehal veljati 29. 12. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Trgovinski sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Arabske republike Egipt	Ljubljana, 12. 3. 1997	Ur. l. RS – MP, št. 11/00 (Ur. l. RS, št. 44/00)	Sporazum je začel veljati 23. 8. 2000 in prenehal veljati 13. 10. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Arabske republike Egipt o gospodarskem, industrijskem, tehnološkem in znanstvenem sodelovanju	Ljubljana, 28. 10. 1998	Ur. l. RS – MP, št. 6/00 (Ur. l. RS, št. 24/00)	Velja od 14. 12. 2000.
Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Filipini	Manila, 5. 12. 1997	Ur. l. RS – MP, št. 22/00 (Ur. l. RS, št. 81/00)	Sporazum je začel veljati 27. 9. 2002 in prenehal veljati 18. 8. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Trgovinski sporazum med Zveznim izvršnim svetom Skupščine Socialistične federativne republike Jugoslavije in Vlado Republike Finske ⁵	Helsinki, 29. 10. 1984	Ur. l. SFRJ – MP, št. 8/86	Sporazum je prenehal veljati 10. 6. 2008.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Helenske republike o gospodarskem in tehnološkem sodelovanju	Ljubljana, 30. 11. 2001	Ur. l. RS – MP, št. 7/02 (Ur. l. RS, št. 25/02)	Sporazum je začel veljati 8. 6. 2003, z vstopom RS v EU pa se je prenehal uporabljati.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Hrvaške o trgovinsko-gospodarskih odnosih in sodelovanju	Zagreb, 7. 2. 1994	Ur. l. RS – MP, št. 10/94 (Ur. l. RS, št. 42/94)	Velja od 25. 8. 1994.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Hrvaške o spremembah in dopolnitvah Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Hrvaške o trgovinsko-gospodarskih odnosih in sodelovanju	Brioni, 10. 6. 2005	Ur. l. RS – MP, št. 94/05 (Ur. l. RS, št. 16/05)	Velja od 7. 2. 2006.

5 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 11/92 (Ur. l. RS, št. 40/92).

Sporazum med Republiko Slovenijo in Republiko Indijo o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju	New Delhi, 7. 12. 1993	Ur. l. RS – MP, št. 18/94 (Ur. l. RS, št. 65/94)	Velja od 17. 1. 1995.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Indonezije o gospodarskem, znanstvenem in tehnološkem sodelovanju	Džakarta, 1. 12. 1997	Ur. l. RS – MP, št. 6/00 (Ur. l. RS, št. 24/00)	Sporazum je začel veljati 9. 7. 2000 in prenehal veljati 9. 7. 2005 zaradi vstopa RS v EU.
Konvencija o trgovini in plovbi med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Italijo, sklenjena z izmenjavo not z dne 31. marca 1955 v Rimu ⁶	Rim, 31. 3. 1955	Ur. l. FLRJ – MP, št. 14/56	Sporazum se je z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.
Pogodba o trgovini in plovbi med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Japonsko, s protokolom ⁷	Beograd, 28. 2. 1959	Ur. l. FNRJ – MP, št. 7/59	Veljaven.
Trgovinski sporazum med Vlado SFRJ in Kanado ⁸	Beograd, 24. 10. 1973	Ur. l. SFRJ – MP, št. 1/78	Sporazum je v odnosih med Republiko Slovenijo in Kanado prenehal veljati 1. 9. 2004 zaradi vstopa RS v EU
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Države Katar	Doha, 10. 1. 2010	Ur. l. RS – MP, št. 12/10 (Ur. l. RS, št. 63/10)	Velja od 4. 8. 2010.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Kazahstan o gospodarskem sodelovanju	Astana, 11. 11. 2009	Ur. l. RS – MP, št. 8/10 (Ur. l. RS, št. 46/10)	Velja od 10. 7. 2010.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Ljudske republike Kitajske o gospodarskem sodelovanju	Ljubljana, 31. 8. 2006	Ur. l. RS – MP, št. 5/07 (Ur. l. RS, št. 30/07)	Velja od 29. 6. 2007.

⁶ Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 11/92 (Ur. l. RS, št. 40/92).

⁷ Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 2/94 (Ur. l. RS, št. 8/94).

⁸ Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 9/97 (Ur. l. RS, št. 34/97).

Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Koreje	Seul, 21. 1. 1999	Ur. l. RS – MP, št. 6/00 (Ur. l. RS, št. 24/00)	Sporazum je začel veljati 3. 4. 2000 in prenehal veljati 3. 4. 2005 zaradi vstopa RS v EU.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Države Kuvajt o gospodarskem in tehničnem sodelovanju	Kuvajt, 11. 1. 2010	Ur. l. RS – MP, št. 12/10 (Ur. l. RS, št. 63/10)	Velja od 6. 10. 2010.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Veliko socialistično ljudsko libijsko arabsko džamahirijo o gospodarskem sodelovanju	Ljubljana, 6. 5. 2010	Ur. l. RS – MP, št. 14/10 (Ur. l. RS, št. 74/10)	Še ne velja.
Trgovinski sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Litve	Ljubljana, 29. 3. 1994	Ur. l. RS – MP, št. 4/95 (Ur. l. RS, št. 14/95)	Sporazum je začel veljati 29. 3. 1995 in prenehal veljati 1. 5. 2004 z vstopom RS in Litve v EU.
Sporazum med Vlado Socialistične federativne republike Jugoslavije in Vlado Madžarske o menjavi blaga in storitev ter gospodarskem sodelovanju v obmejnem prometu ⁹	Budimpešta, 20. 3. 1976	Ur. l. SFRJ – MP, št. 7/59	Sporazum se je z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.
Trgovinski sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Madžarske	Budimpešta, 15. 5. 1992	Ur. l. RS – MP, št. 11/92 (Ur. l. RS, št. 40/92)	Sporazum je začel veljati 24. 8. 1992 in prenehal veljati 1. 5. 2004 z vstopom RS in Madžarske v EU.
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Republiko Slovenijo in Republiko Makedonijo	Ljubljana, 25. 2. 1992	Ur. l. RS – MP, št. 5/92 (Ur. l. RS, št. 25/92)	Velja od 29. 5. 1992.
Sporazum o spremembi Sporazuma o gospodarskem sodelovanju med Republiko Slovenijo in Republiko Makedonijo	Ljubljana, 17. 11. 2005	Ur. l. RS – MP, št. 10/06 (Ur. l. RS, št. 45/06)	Velja od 14. 2. 2007.

9 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 2/95 (Ur. l. RS, št. 10/95).

Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Moldove	Kišinjev, 11. 7. 2002	Ur. l. RS – MP, št. 27/02 (Ur. l. RS, št. 112/02)	Sporazum je začel veljati 21. 1. 2003 in prenehal veljati 21. 1. 2005 zaradi vstopa RS v EU.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za gospodarstvo in trgovino Republike Moldove	Ljubljana, 18. 4. 2007	Ur. l. RS – MP, št. 6/08 (Ur. l. RS, št. 24/08)	Velja od 1. 5. 2008.
Pogodba med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Zvezno republiko Nemčijo o gospodarskem sodelovanju ¹⁰	Ljubljana, 18. 4. 2007	Ur. l. FNRJ – MP, št. 3/56	Veljaven.
Trgovinski sporazum med Vlado Federativne ljudske republike Jugoslavije in Vlado Kraljevine Norveške ¹¹	Beograd, 30. 5. 1956	Ur. l. FNRJ – MP, št. 8/57	Sporazum je v odnosih med Republiko Slovenijo in Kraljevino Norveško prenehal veljati 27. 10. 2004 zaradi vstopa RS v EU.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Poljske o gospodarskem sodelovanju	Varšava, 29. 10. 1992	Ur. l. RS – MP, št. 9/93 (Ur. l. RS, št. 28/93)	Sporazum je začel veljati 27. 7. 1993 in prenehal veljati 1. 5. 2004 z vstopom RS in Poljske v EU.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Romunije o gospodarskem sodelovanju	Bukarešta, 22. 4. 1994	Ur. l. RS – MP, št. 2/95 (Ur. l. RS, št. 10/95)	Sporazum je začel veljati 21. 2. 1995 in prenehal veljati 12. 1. 2005 zaradi vstopa RS v EU.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za gospodarstvo in trgovino Romunije	Ljubljana, 21. 10. 1995	Ur. l. RS – MP, št. 11/92 (Ur. l. RS, št. 40/92)	Velja od 1. 10. 2007.

¹⁰ Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 20/93 (Ur. l. RS, št. 67/93).

¹¹ Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 1/97 (Ur. l. RS, št. 13/97).

Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Ruske federacije o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju	Ljubljana, 19. 2. 1993	Ur. l. RS – MP, št. 9/93 (Ur. l. RS, št. 28/93)	Velja od 24. 8. 1993.
Protokol med Vlado Republike Slovenije z Vlado Ruske federacije o ustanovitvi Medvladne slovensko-ruske komisije za ekonomsko in znanstveno-tehnično sodelovanje	Ljubljana, 19. 2. 1993	Ur. l. RS – MP, št. 10/93 (Ur. l. RS, št. 30/93)	Velja od 24. 8. 1993.
Sporazum med Vlado Republike Slovenije in Vlado Slovaške republike o medsebojni trgovini in plačilih	Bratislava, 28. 7. 1993	Ur. l. RS – MP, št. 18/94 (Ur. l. RS, št. 65/94)	Sporazum je začel veljati 15. 12. 1994, z vstopom RS in Slovaške v EU pa se je prenehal uporabljati.
Memorandum o sodelovanju med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za gospodarstvo Slovaške republike	Ljubljana, 11. 12. 2007	Ur. l. RS – MP, št. 12/08 (Ur. l. RS, št. 46/08)	Velja od 1. 7. 2008.
Sporazum o gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Kraljevine Tajske	Ljubljana, 1. 2. 2011	Ur. l. RS – MP, št. 10/11 (Ur. l. RS, št. 68/11)	
Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Republiko Slovenijo in Republiko Turčijo	Ljubljana, 8. 3. 1996	Ur. l. RS – MP, št. 17/96 (Ur. l. RS, št. 62/96)	Velja od 16. 1. 1997.
Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Vlado Ukrajine	Ljubljana, 28. 8. 1996	Ur. l. RS – MP, št. 3/97 (Ur. l. RS, št. 16/97)	Velja od 12. 5. 1997.
Trgovinski sporazum med Kraljevino Jugoslavijo in Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska ¹²	London, 27. 11. 1936	Službene novine Kraljevine Jugoslavije 1936/303–LXXVII, popravek v 1937/283–LXXXI	Sporazum se je v odnosih med RS in Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska z vstopom RS v EU prenehal uporabljati.

12 Akt o notifikaciji nasledstva je bil objavljen v Ur. l. RS – MP, št. 9/98 (Ur. l. RS, št. 43/98).

Sporazum o trgovinskem in gospodarskem sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Zvezno vlado Zvezne republike Jugoslavije ¹³	Beograd, 23. 3. 2001	Ur. l. RS – MP, št. 22/01 (Ur. l. RS, št. 82/01)	Velja od 6. 11. 2001.
---	-------------------------	---	--------------------------

13 Sporazum velja v odnosih med Republiko Slovenijo in Republiko Srbijo.

PREDSTAVITEV AVTORJEV

ALEKSANDER ČIČEROV

je leta 1973 diplomiral na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani. Leta 1974 se je zaposlil v Sekretariatu Izvršnega sveta Republike Slovenije za mednarodno sodelovanje. Izpopolnjeval se je na področju prava morja in letalskega prava v Halifaxu, Haagu, Parizu, Bruslju in Leidnu. Je avtor knjige Mednarodno letalsko pravo (2009) in številnih strokovnih člankov. Letalsko pravo je predaval na Fakulteti za strojništvo in občasno na Pravni fakulteti v Ljubljani, slovensko letalsko pravo je predstavil članom Evropskega združenja za letalsko pravo na Dunaju, pravo morja pa v Pekingu. Bil je član ali vodja slovenskih delegacij na pogajanjih v ILO, ICAO, EUROCONTROL, ECAC in UNCLOS, namestnik slovenskega člena v Mednarodni komisiji za Savski bazen, do upokojitve avgusta 2013 pa je bil član Pravne in tehnične komisije Mednarodne oblasti za morsko dno s sedežem ne Jamajki. V času slovenskega predsedovanja EU je vodil delegacijo EU (za pravo morja) na zasedanjih UNCLOS v New Yorku in si diplomatske izkušnje nabiral tudi kot namestnik veleposlanice v Stalnem predstavništvu RS pri Svetu Evrope v Strasbourg. Je član Odbora International Law Association (ILA) za vesoljsko pravo, Vlada RS pa ga je avgusta 2013 imenovala za člana Sveta javne agencije za civilno letalstvo.

SIMONA DRENIK

je leta 2000 diplomirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 2002 pa magistrirala na Pravni fakulteti Univerze v Utrechtu (Nizozemska). Od leta 2000 je zaposlena na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije. Je vodja projektne enote v kabinetu ministra in agentka Republike Slovenije pred arbitražnim sodiščem v zadevi mejnega spora med Slovenijo in Hrvaško. Pred tem je bila vodja Sektorja za mednarodno pravo (2006–2010), v okviru slovenskega predsedovanja Svetu EU leta 2008 je vodila prioritetni dosje Lizbonske pogodbe in prihodnosti EU, v okviru slovenskega predsedovanja OVSE leta 2005 pa je na Stalnem predstavništvu Republike Slovenije pri OVSE na Dunaju vodila človekovo dimenzijo OVSE. V obdobju 2008–2011 je bila poročevalka Skupščine držav pogodbenic Rimskega statuta Mednarodnega kazenskega sodišča. Kot vodja ali članica je sodelovala v številnih diplomatskih delegacijah in vladnih medresorskih komisijah. Je članica Odbora International Law Association (ILA) za temeljno črto v pravu morja.

BOŽENA FORŠTNARIČ BOROJE

je leta 1999 diplomirala in leta 2010 magistrirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani. Diplomatsko kariero na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije je začela leta 2004 v Sektorju za mednarodno pravo, med 2005 in 2009 je službovala na Veleposlaništvu Republike Slovenije v Canberri (Avstralija), do nastopa dela na Veleposlaništvu Republike Slovenije v Ankari (Turčija) leta 2012 pa opravljala delo strokovne sodelavke generalnega direktorja za mednarodno pravo in zaščito interesov ter generalnega sekretarja Ministrstva za zunanje zadeve. Pred tem je delala kot svetovalka v Uradu predsednika Vlade Republike Slovenije in na mednarodnem sektorju Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, bila članica več diplomatskih delegacij in pogajalskih skupin ter sodelovala s Svetom Evrope na področju ekonomskih in socialnih pravic.

MATEJA GRAŠEK

je leta 1992 diplomirala na Pravni fakulteti v Ljubljani, leta 2002 pa tam tudi magistrirala iz tematike nasledstva Republike Slovenije glede mednarodnih pogodb nekdanje SFRJ. Leta 1992 se je zaposnila na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije v Sektorju za mednarodno pravo, kjer se ukvarja zlasti s področjem nasledstva mednarodnih pogodb in drugimi nasledstvenimi vprašanji ter s pravom mednarodnih organizacij - ustanovnimi akti mednarodnih organizacij.

DANIJELA HORVAT

je diplomirala na Pravni fakulteti v Ljubljani in opravila magistrski študij, Master of Law, na University College London. V diplomaciji deluje od leta 2007, ko je v času predsedovanja Slovenije Svetu EU na Stalnem predstavništvu Republike Slovenije pri OZN v New Yorku pokrivala delo 3. odbora in delno 6. odbora Generalne skupščine OZN. V Ministrstvu za zunanje zadeve se je od leta 2009 med drugim ukvarjala s pravom morja, nasledstvenimi vprašanji, mednarodnim kazenskim pravom in mednarodnim pravom tujih investicij, kakor tudi s primeri pred mednarodnimi sodišči in arbitražami (ICJ, ESČP, ICSID). Kot predstavnica Slovenije se udeležuje delovne skupine EU za mednarodno kazensko pravo (COJUR-ICC). Bila je članica več diplomatskih delegacij in se udeleževala tudi drugih mednarodnopravnih delovnih skupin v Strasbourg in Bruslju (CAHDI, COJUR).

IRENA JAGER AGIUS

je leta 1993 diplomirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 1995 je zaključila magistrski študij na Univerzi na Malti (Master in Diplomatic Studies), leta 2001 magistrski študij na Evropskem inštitutu Univerze v Ženevi (Diplôme d'études approfondies en études européennes), leta 2002 pa je opravila pravniški državni izpit. Je namestnica vodje Sektorja za mednarodno pravo Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije, kjer je zaposlena od leta 1993, večino časa v Sektorju za mednarodno pravo, kjer se med drugim ukvarja z mednarodnim pravom človekovih

pravic, s splošnim mednarodnim javnim pravom, v zadnjem času predvsem s pravom mednarodnih pogodb, je koordinator za mednarodnopravna vprašanja v okviru SE (CAHDI). Začasno je službovala na Veleposlaništvu RS v Zagrebu (november 1993 - marec 1994), opravila individualni staž na UNESCO v Parizu (1999) in sodniško pripravnštvo na Višjem sodišču v Ljubljani (2002). Je članica uredniškega odbora Zbirke Mednarodno pravo.

TADEJA MARINIČ

je leta 2005 diplomirala na Ekonomsko - poslovni fakulteti Univerze v Mariboru, leta 2009 pa na isti fakulteti magistrirala. Tri leta kasneje je magistrirala iz prava EU na King's College v Londonu. Od leta 2006 je zaposlena na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije, v Sektorju za mednarodno pravo, kjer opravlja predvsem naloge, povezane s sklepanjem mednarodnih pogodb, vodi evidenco mednarodnih aktov ter posodablja baze mednarodnih pogodb, diplomatskih odnosov ter mednarodnih organizacij in vodi postopke v zvezi s hrambo mednarodnih aktov.

ANA POLAK PETRIČ

je leta 2002 diplomirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani in leta 2007 magistrirala na Diplomatski akademiji in Univerzi na Dunaju. Je habilitirana asistentka za mednarodno pravo na Evropski pravni fakulteti v Novi Gorici, kjer tudi zaključuje doktorski študij prava na temo »International Legal Protection of Persons in the Event of Natural Disasters«. Leta 2005 je opravila pravniški državni izpit. Od leta 2003 je zaposlena na Ministrstvu za zunanje zadeve, kjer se ukvarja pretežno z vprašanji mednarodnega in evropskega prava ter prava človekovih pravic. Od januarja 2014 je visoka predstavnica Republike Slovenije za nasledstvo. Pred tem pa je opravljala naloge pravne svetovalke v Sektorju za mednarodno pravo Ministrstva za zunanje zadeve ter svetovalke za človekove pravice na Stalnem predstavništvu Republike Slovenije pri OZN, OVSE in drugih mednarodnih organizacijah na Dunaju. Bila je tudi pravna svetovalka Evropske komisije na referendumu o neodvisnosti Črne gore leta 2006. Je avtorica znanstvenih in strokovnih člankov s področja mednarodnega in evropskega prava ter odgovorna urednica Zbirke Mednarodno pravo.

MARKO RAKOVEC

je leta 2000 diplomiral na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 2005 pa magistriral na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani, izpopolnjeval se je na Columbia University New York (2007) in je trenutno doktorski kandidat Pravne fakultete Univerze v Ljubljani s temo »Univerzalna jurisdikcija za mednarodna hudodelstva«. Od leta 2001 je zaposlen na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije, kjer je opravljal naloge pravnega svetovalca v Sektorju za NATO (2002–2004), pravnega svetovalca na Stalnem predstavništvu Republike Slovenije pri OZN v New Yorku (2005–2009), v Sektorju za mednarodno pravo (2010–2013), od avgusta 2013 pa službuje na Veleposlaništvu Republike Slovenije v Zagrebu.

MARKO RANČIGAJ

je leta 2004 diplomiral na Ekonomsko poslovni fakulteti Univerze v Mariboru, leta 2010 pa diplomiral na Pravni fakulteti Univerze v Mariboru. Leta 2010 se je zaposlil na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije, kjer je opravljal delo med drugim v Direktoratu za mednarodno pravo in zaščito interesov ter v Direktoratu za mednarodno razvojno sodelovanje. Leta 2011, v času poljskega predsedovanja Svetu EU je bil napoten na Veleposlaništvo Republike Slovenije v Varšavo, v začetku leta 2013 je stažiral na Stalnem predstavnanstvu Republike Slovenije pri EU, od julija 2013 pa službuje na Veleposlaništву Republike Slovenije v Moskvi, kjer opravlja delo v konzularnem oddelku.

ANDREJ SVETLIČIČ

je leta 1998 diplomiral na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 1999 magistriral na Central European University v Budimpešti, trenutno pa je doktorski kandidat na katedri za mednarodno pravo Pravne fakultete Univerze v Ljubljani. Je namestnik vodje Sektorja za mednarodno pravo Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije, kjer je sicer zaposlen od leta 2006, prej je bil zaposlen še na sedanjem Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo (1999–2002), na Višjem sodišču v Ljubljani (sodniško pripravnštvo 2002–2003), na Sodišču Evropske unije v Luksemburgu (2003–2004) in na Ministrstvu za finance (2004–2006).

TJAŠA TANKO

je leta 2007 diplomirala na Pravni fakulteti v Ljubljani. Po diplomi se je zaposlila na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije in opravljala delo v Sektorju za mednarodno pravo in v Direktoratu za mednarodno razvojno sodelovanje in humanitarno pomoč. Leta 2010 je opravila pravniški državni izpit in leta 2013 magistrirala na University College v Londonu s specializacijo iz mednarodnega javnega prava.

ANDRAŽ ZIDAR

je diplomiral na Pravi fakulteti Univerze v Ljubljani, magistriral iz človekovih pravic in demokratizacije na Univerzi v Padovi ter doktoriral iz mednarodnega prava na Inštitutu za višje mednarodne in razvojne študije v Ženevi. Je višji raziskovalni sestnik na Britanskem inštitutu za mednarodno in primerjalno pravo v Londonu, pred tem pa je opravljal funkcije generalnega direktorja Direktorata za mednarodno pravo in zaščito državljanov na Ministrstvu za zunanje zadeve (2009–2012), svetovalca za človekove pravice in pravne zadeve na Ministrstvu za notranje zadeve (2009) ter diplomata za človekove pravice in humanitarne zadeve na Misiji RS pri Uradu ZN v Ženevi (2001–2005). Bil je tudi predavatelj za ustavno in mednarodno kazensko pravo na Evropski pravni fakulteti v Novi Gorici (2007–2008). Je avtor številnih publikacij s področja mednarodnega prava, človekovih pravic, diplomacije in mednarodnih odnosov ter glavni urednik Zbirke Mednarodno pravo.

MIHAEL ZUPANČIČ

je leta 1998 diplomiral na Pravni fakulteti Univerze Sorbonne v Parizu, leta 1999 pa na isti fakulteti zaključil Master iz mednarodnega prava, smer Mednarodna uprava (DESS Administration internationale). Od leta 2010 je vodja Sektorja za mednarodno pravo Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije, kjer je zaposlen od leta 1999. Od leta 2003 do 2010 je služboval na Stalnem predstavništvu Republike Slovenije pri EU, leta 2004 je bil član t. i. Piris groupe oz. skupine pravnikov za pripravo Pogodbe o Ustavi za Evropo, v času predsedovanja Slovenije Svetu EU pa predsedujoči delovni skupini Antici. Po zaključku predsedovanja je opravljal naloge generalnega sekretarja Stalnega predstavništva Republike Slovenije pri EU ter bil slovenski predstavnik v delovnih skupinah Sveta EU za pravo morja (COMAR) in za mednarodno javno pravo (COJUR). V funkciji vodje Sektorja za mednarodno pravo je član več diplomatskih delegacij ter se udeležuje mednarodnih zasedanj s področja mednarodnega javnega prava, ki potekajo v različnih forumih (med drugim COJUR, CAHDI, 6. odbor OZN).

SUMMARY

Ana Polak Petrič, Irena Jager Agius, Andraž Zidar, editors

THE LAW OF TREATIES:

Handbook, Articles and Documents

Publication of the book *The Law of Treaties: Handbook, Articles and Documents* was inspired by the need for a reference work for those involved in the conclusion of treaties and other international instruments. The objective is to make this publication a manual for the law of treaties in Slovenia. It is all-embracing and therefore of interest to state officials and diplomats, jurists in corporations and counsels working in international law, lecturers, undergraduate and post-graduate students of international law and international relations, as well as those whose work concerns this particular international legal field.

In the preface, Minister of Foreign Affairs **Karl Erjavec** describes the volume as an extraordinary and noteworthy achievement, even at the international level. He expresses his satisfaction that the ministry staff and other contributors found the drive and passion to prepare this publication, which is a significant contribution to the development of international law in Slovenia. He emphasises that treaties are one of the main sources of international law and stability in international relations. Therefore, they are inextricably linked with the activities of the Ministry of Foreign Affairs.

In the foreword, **Ernest Petrič**, member of the UN International Law Commission and judge of the Constitutional Court of the Republic of Slovenia, underlines that international law – with treaties being its most quintessential part – is, if not the only, certainly one of the most important foreign policy tools for countries like Slovenia that lack major political, economic and financial capacities. This publication is therefore a great contribution to an effective Slovenian foreign policy. For those dealing with the nuts and bolts of foreign policy, understanding the issue of treaties in the broadest possible sense is a *conditio sine qua non* for successful work.

Borut Mahnič, Ambassador and Director General at the Ministry of Foreign Affairs stresses in the introduction that the formation of the appropriate legal groundwork proved essential for establishing and developing contacts and relations in the international community, particularly during the early years after Slovenia's independence. After more than two decades of practice, the moment is ripe to publish a volume that summarises the progress made and the experience acquired thus far. In this sense, the publication with its handbook and articles are of exceptional importance in both theory and practice, not only for the conclusion of treaties, but for a young country's diplomacy in general. He also notes that international law has been shaped and developed through practice, to which international legal experts make an important contribution.

In the introductory contribution, **Andraž Zidar**, the editor-in-chief of the International Law Series, considers the publication a comprehensive compilation of experience and knowledge of the conclusion and application of treaties in the Slovenian legal sphere. Because national practice, co-shaped by legal advisers, has a dominant influence on the evolution of the law of treaties, emphasis is placed on the applicability of the acquired knowledge. All the contributing authors provided, or continue to provide, legal advice for the Ministry of Foreign Affairs, where most active international legal experts are employed. Apart from the practical dimension, special attention is given to insights into the doctrine. The authors base their contributions on findings from major theoretical works, reinforcing them with their own ideas. Through a combination of theory and practice, they provide an important contribution to knowledge of international law in Slovenia. The domestic international legal experts have thus succeeded emulating the tradition of some countries, in which legal advisers take on a leading role in creating international legal practice and doctrine.

Irena Jager Agius: The Procedure for Concluding Treaties and Other International Instruments – A Handbook

The Handbook is the main contribution explaining – on the basis of the long-standing practice of the Ministry of Foreign Affairs – the procedure employed in concluding treaties as provided for by the legal framework of the Republic of Slovenia and the Vienna Convention on the Law of Treaties. The legally binding or non-legally binding nature of an international instrument must be apparent from its very contents. According to the principle of *pacta sunt servanda*, the subjects must respect and fulfil the commitments assumed, while determining their own manner in which international commitments are integrated into domestic law. The main focus of the Handbook is on the internal legal procedure for concluding treaties. The separate stages of this procedure on the one hand and international non-legally binding instruments on the other are addressed in detail and presented in the context of key international legal stages. The appendices to the Handbook are also valuable. They include a flow chart of all procedures required to conclude international instruments in parallel and in sequence, and examples of material to be prepared at separate stages.

Simona Drenik: Treaties in the Slovenian Legal Order

The author presents the demanding topic of the place of treaties in the Slovenian legal order and the significance of treaties for the functioning of the modern state. She first analyses in detail the constitutional and legal framework concerning treaties, underlines the complexity and heterogeneity of the legal issues that arise in this regard and notes the provisions on state borders and human rights, two fundamental elements of modern state sovereignty. The focus then shifts to the place of treaties in the Slovenian legal order ("under the Constitution and above the law"), finally addressing in depth areas of special concern, including the definition of state boundaries, the protection of human rights and succession of states in respect of treaties. In the conclusion, the author stresses that these fields have branched off and seen significant progress in the past fifty years. It comes as no surprise that a discussion has emerged between international legal experts on the fragmentation of international law, its advantages and disadvantages.

Tjaša Tanko: The Differences between International Legally Binding and Non-Legally Binding Instruments

The author addresses the criteria for the differentiation of, and the differences between, legally binding and non-legally binding international instruments. States are concluding an increasing number of non-legally binding international instruments, and the author seeks to define this term, the differences entailed by the procedure for concluding such instruments and the legal effects in the Slovenian legal order. The principle of transparency renders particularly weighty the finding that even non-legally binding international instruments must be publicly available and may be confidential only in exceptional cases that are in accordance with the Slovenian legislation. However, the author finds that the most sensitive issues are often the subject of non-legally binding international instruments.

Mateja Grašek: Succession of the Republic of Slovenia to the Treaties of the Former Yugoslavia

The author explains and presents the realisation of two fundamental principles of the succession of states in respect of treaties, namely *tabulae rasae* and the principle of continuity, and examines the succession of the Republic of Slovenia to the treaties of the Former Socialist Federal Republic of Yugoslavia. She notes the complexity of succession in respect of treaties and the need for flexibility, which can only arise from practice. The article comprehensively presents the Slovenian practice of succession to the SFRY's bilateral and multilateral treaties since Slovenia's independence. In the conclusion, the author finds that a standardised approach to succession-related issues has not yet been attained, despite the tendency to uniformise the "European law" (and legal space). This indeed enriches expertise, but practice can never provide ready-made solutions in advance.

Ana Polak Petrič: Reservations to Treaties

The article comprehensively presents the system of reservations to treaties and related issues. The author examines the existing system based on the Vienna Convention on the Law of Treaties and presents the solutions of the Guide to Practice on Reservations to Treaties recently adopted by the UN International Law Commission and also Slovenian practice in this field. In the Slovenian system, reservations to treaties on human rights are not permitted, which is a noteworthy feature. The main idea of the article is that the instrument of reservations attracts more countries to treaties (universalisation); however, too many reservations may compromise the integrity (cohesion) of treaty arrangements. The author notes the importance of striking the right balance between these two poles. Understanding the system and the procedures for expressing reservations and objections to reservations is vital for understanding treaty relations between states.

Mateja Grašek: International Organisations and Their Constituent Instruments

The author focuses on international organisations and their constituent instruments, presenting the key elements and common characteristics of constituent instruments of selected international organisations. She underlines that international organisations may be founded for different purposes and that constituent instruments may be adopted in the form of treaties or resolutions, depending on the political will of states. International organisations are living organisms, so the scope of their constituent instruments may eventually be exceeded. In such cases, the doctrine of implied powers, which allows international organisations to develop dynamically and adapt to existing realities, may be useful.

Mihail Zupančič: The Effects of Treaties and International Unilateral Acts of States

The author examines in detail the important, but frequently overlooked question of the effects of unilateral declarations of states. He observes that, compared to other EU member states, Slovenia annually signs numerous international instruments. Unlike treaties, unilateral declarations of states generally have no international legal effects, unless the state which makes such a declaration decides otherwise. Politicians usually neglect the fact that declarations made by state representatives may have major legal effects and implications in inter-state relations and that, as such, they must be treated with the utmost caution. The author also touches upon the effects of treaties and declarations on third states. Despite the general principle that these effects are not binding on third states, certain exceptions exist and are also presented.

Tadeja Marinič: Recording and Keeping Custody of International Instruments

The author analyses the recording and keeping custody of international instruments, both of which have far-reaching implications in practice. Registers ensure a formal, authoritative overview of treaties that are binding on Slovenia, including

all essential information on the date and place of conclusion, signatories, parties, entry into force. Prior to the ratification procedure, every treaty must also be entered in the Slovenian Legal Instruments Database, containing information on their application in the Slovenian legal order. The keeping custody of international instruments is equally important. The author points out that the Ministry of Foreign Affairs keeps custody of all the originals and certified true copies of treaties and non-legally binding international instruments signed by the Republic of Slovenia as well as other adopted international treaties sent by the depositaries. It thus keeps custody of valuable documents that are sources of the international legal rights and obligations of the Republic of Slovenia, constituting a unique national treasure.

Aleksander Čičerov: The Role and Status of Depositaries of Treaties, Registration and Keeping Custody of Treaties and Related Documents

The author underlines that being a depositary of multilateral treaties is a prestigious duty, which also implies considerable responsibility. Being entrusted with the custody of an original of the treaty by the contracting parties is a major honour for a state, which thus also assumes the responsibility to act impartially in the performance of depositary duties. However, as the author points out, a prospective depositary must agree to assume this role. Slovenia recently became a depositary of several treaties, which confirms its relevance in international legal relations. The question of depositary functions is also related to the question of the official registration of treaties, with Article 102 of the UN Charter providing the legal basis.

Božena Forštnarič Boroje: International Agreements as the External Dimension of EU Action

The author concentrates on international agreements as the external dimension of EU action. External relations constitute one of the most complex legal areas within the EU. The author first deals with the status of international agreements in the European Union *acquis*, and then continues with the procedure for concluding agreements between the EU and other international entities. She divides EU international agreements into different categories and analyses their characteristics. This is particularly important in the context of the new, unified legal basis of the EU introduced with the Treaty of Lisbon. Considering that, unlike countries, the international community has no central legislative authority with the power to conclude internationally binding legal rules, or an international court with the power to interpret and implement international law, the author establishes that treaties are the closest thing to legislative documents in the international community.

Andrej Svetličić: Procedure for Concluding Treaties in the Context of Slovenia's EU Membership

The author focuses on the internal procedure for concluding treaties in the context of Slovenia's membership of the EU, a unique international organisation with its

own comprehensive legal system. The latter also covers external relations, which the EU also regulates by treaties. The author thus first examines the legal bases for the conclusion of treaties in the EU and in Slovenia, proceeding with the internal legal procedure for concluding them in Slovenia as an EU member, including the specific procedural stages and actions needed. He observes that, due to the complexity of the procedure and overlapping powers, it is vital that all the government departments closely follow the relevant preliminary procedures through the EU Portal electronic system.

Danijela Horvat: The Regulation and Practice of Human Rights Conditionality in the European Union's Treaty Relations

The author addresses regulation and practice of human rights conditionality in the European Union's treaty relations. The human rights clause has a special place in the EU's human rights policy. The Article presents the evolution and legal analysis of its application in agreements that the EU has concluded with other international entities. Given that the EU's primary law dealt only with economic issues, the introduction of the human rights clause into the EU's agreements brought about a major conceptual shift. The author underlines that, in accordance with the Vienna Convention on the Law of Treaties, failure to respect this clause may constitute a material breach of a treaty and a ground for terminating the treaty or suspending it in whole or in part. She concludes that the Treaty of Lisbon importantly strengthened the legal basis for the application of the human rights clause in the EU's treaty relations.

Marko Rakovec: Bilateral Investment Treaties

The Article features a historical overview of the evolution of bilateral investment treaties and their detailed analysis. These treaties focus on economic objectives, including increased productivity and the creation and organisation of companies, as well as job creation within a certain country and abroad. The author analyses in detail the elements of investment treaties and the procedure for concluding them, with a particular emphasis on the EU. He then addresses the legal and practical effects of the Treaty of Lisbon on bilateral investment treaties for EU member states, considering that the Treaty of Lisbon lists foreign direct investments among the common trade policy provisions, which thus fall under the EU's exclusive competence. The author also sheds light on the settlement of disputes concerning investment treaties, focusing on arbitration, which is becoming an increasingly important source of international law. He concludes that, along with state guarantees and the system of dispute settlement, bilateral investment treaties are cornerstones of international legal framework as regards investments.

Tadeja Marinič and Marko Rančigaj: The Conclusion of International Agreements on Economic Cooperation in the Republic of Slovenia

The authors first define the theoretical bases for economic cooperation between states and the conclusion of agreements on economic cooperation, which promote close and effective economic cooperation between states, and examine the legal aspects of economic diplomacy. They establish that globalisation has increased the scope of Slovenian diplomacy, which in recent years has been increasingly concerned with concluding international economic agreements in order to boost economic activity in Slovenia. The authors also examine in detail the elements of such agreements and the procedure for concluding them. A special feature of agreements on international economic cooperation are mixed inter-state commissions, which meet annually and confirm joint projects, the motors of economic cooperation between the relevant contracting parties.

Zbirka Mednarodno pravo izhaja v sodelovanju med Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije in Fakulteto za družbene vede Univerze v Ljubljani. Ureja jo uredniški odbor v sestavi:

dr. Andraž Zidar (glavni urednik), mag. Ana Polak Petrič (odgovorna urednica), Sabina Osredkar (sekretarka), doc. dr. Matej Avbelj, Peter Andrej Bekše, prof. dr. Borut Bohte, doc. dr. Milan Brglez, prof. dr. Bojko Bučar, prof. dr. Silvo Devetak, mag. Simona Drenik, Danijela Horvat, mag. Irena Jager Agius, Robert Kojc, Metka Lajnšček, Borut Mahnič, dr. Gregor Maučec, Breda Negro – Marinič, Peter Pavlin, prof. dr. Ernest Petrič, izr. prof. dr. Andrej Rahten, Vladimira Rančov, dr. Vasilka Sancin, izr. prof. dr. Iztok Simoniti, prof. dr. Mirjam Škrk, dr. Boštjan Udovič, Miha Vilar in Mihael Zupančič.

Zbirka Mednarodno pravo je del širše knjižne zbirke Mednarodni odnosi, ki izhaja pri Fakulteti za družbene vede in katere odgovorni urednik je izr. prof. dr. Iztok Simoniti.

Grafična priprava: Zavod Kumbum

Tisk: Tiskarna knjigoveznica Radovljica, d. o. o.

Naklada: 300 izvodov

Cena knjige: 30 €

Zbirka Mednarodno pravo

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

341.24

PRAVO mednarodnih pogodb : priročnik, strokovni prispevki in dokumenti / uredniki Ana Polak Petrič, Irena Jager Agius, Andraž Zidar ; [predgovor Karl Erjavec ; spremna beseda Ernest Petrič ; uvodnik Borut Mahnič, uvodni prispevek Andraž Zidar]. - Ljubljana : Fakulteta za družbene vede, Založba FDV : Ministrstvo za zunanje zadeve Republike Slovenije, 2013. - (Zbirka Mednarodno pravo / Fakulteta za družbene vede)

ISBN 978-961-235-659-0 (FDV)

1. Polak Petrič, Ana, 1978-

270708992

Do priprave knjige Pravo mednarodnih pogodb: priročnik, strokovni prispevki in dokumenti je pripeljala potreba po priročniku za vse, ki se ukvarjajo s sklepanjem mednarodnih pogodb in drugih mednarodnih aktov. Namen publikacije je, da postane referenčno delo na področju prava mednarodnih pogodb v Sloveniji. Zaradi svoje celovitosti je delo zanimivo za državne uradnike in diplomate, pravnike v gospodarskih družbah in odvetnike, ki se ukvarjajo z mednarodnim pravom, predavatelje in študente dodiplomskega in poddiplomskega študija mednarodnega prava in mednarodnih odnosov ter druge, ki se v svojem poklicnem življenju srečujejo s tem mednarodnopravnim področjem.

»To je eden od dosežkov, ki je izjemen in hvalevreden tudi v svetovnem merilu. Vesel in hvaležen sem, da so uslužbenci ministrstva in drugi sodelavci našli energijo in zanos za pripravo publikacije, s katero pomembno prispevajo k razvoju mednarodnega prava v Republiki Sloveniji.«

(Iz predgovora Karla Erjavca, ministra za zunanje zadeve)

»Še posebej za države, in takšna je tudi naša, ki nimajo ne velike politične ne gospodarske in finančne in ne vojaške moči, pa je prav mednarodno pravo, njegov najpomembnejši del pa so mednarodne pogodbe, če že ne edino, pa zanesljivo najpomembnejše sredstvo zunanje politike. Pričujoča publikacija je zato pomemben prispevek k učinkoviti zunanji politiki Slovenije.«

(Iz spremne besede prof. dr. Ernesta Petriča, člana Komisije OZN za mednarodno pravo in ustavnega sodnika)

»V tem smislu pričujoča knjiga, strokovni prispevki in priročnik predstavljajo izjemno pomemben prispevek k teoriji in praksi ne samo na področju sklepanja mednarodnih pogodb, temveč za diplomacijo mlade slovenske države nasploh. Zlasti v začetnem obdobju po pridobitvi neodvisnosti je bilo oblikovanje ustrezne pravne podlage za razvijanje stikov in odnosov Republike Slovenije v mednarodni skupnosti izjemnega pomena. ... Ocenujem, da je po več kot dvajsetih letih prakse nastopil primeren trenutek za izdajo tovrstne publikacije, ki povzema razvoj in izkušnje iz tega obdobja.«

(Iz uvodnika Boruta Mahniča, veleposlanika in generalnega direktorja)

Republika Slovenija
Ministrstvo za zunanje zadeve

ISBN: 978-9612356590

9 789612 356590

Univerza v Ljubljani
Fakulteta za družbene vede